

KESKENY ÚT

A Közép-Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház lapja · XI. évfolyam, 48. szám, 2008. december

A tartalomból

A meggyőződés

Az engedelmességről

Parancsol a gyermek

A puritán gondolkodásmód
és a puritán élet

Tudom/Perspektívák

Egy elkerülhetetlen találkozás

"Ki tudná elmondani, milyen
hatalmas az Úr..."

"Magasztallak, hogy
csodálatosan
megkülönböztettél"

Az iszlám keresztyén
szemmel (3)

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat.

Kiadja:

KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI
ÉS MISSZIÓI INTÉZET

3527 Miskolc, Kartács u. 1

Tel.: 46/412-558

Fax: 46/507-736

E-mail: kgtmi@t-online.hu

www.reformatus.net

ISSN 1788-5450

Szerkesztő: Bagoly Gyula

A meggyőződés

„Akit mi prédikálunk, intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcsességgel, hogy minden embert tökéletesnek állassunk a Krisztus Jézusban; Amire igyekezem is, tusakodván az Ő ereje szerint, mely én bennem hatalmasan munkálkodik.” (Kol 1,28-29)

„Köszönt titeket Epafrás, ki ti közületek való, Krisztusnak szolgálja, mindenkor tusakodván ti érettetek imádságaiban, hogy megállhassatok tökéletesen és teljes meggyőződéssel az Istennek minden akaratában.” (Kol 4,12)

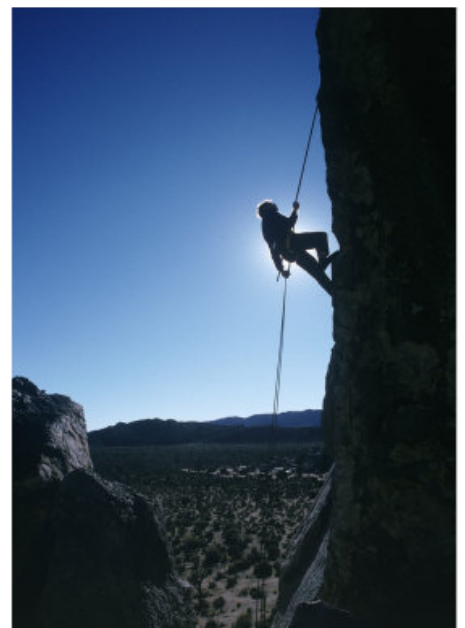
Hol vannak manapság az elkötelezett emberek? Hol vannak a keresztyének között azok, akik meggyőződéseikért vállalnák a halált? Szomorú, de manapság komoly meggyőződésekkel rendelkező embert olyan nehéz találni mint fehér hollót.

Miért nincs manapság meggyőződés? Sok mindent említhetnénk. A mai liberális kultúrát és azt, hogy manapság az a jó, ami jó érzést ad. Ha pedig ehhez a jó érzéshez pénz kell, akkor ennek érdekében nincsenek elvek vagy maggyőzések. Sajnos azt látjuk, hogy még azok között is igaz ez, akik keresztyéneknek mondják magukat, vagy lehet épp itt vannak közöttünk.

De mielőtt elkezdenénk szidni ezt a mai világot, a mai kultúrát, ezt a vadkapitalizmust, az érvénye-

sülési vágyat, a kormányt, a politikát és – ahogy ez manapság nagy divat lett Magyarországon – a zsidókat esetleg, hadd lássuk meg, hogy nem azért nincsenek ma meggyőződéses emberek, mert rossz ez a világ és a környezetünk, hanem azért, mert alapvetően velünk van a baj.

Ezért tehát ez egy nem mai probléma, hanem egy bűneset óta fennálló probléma, hogy nem vállaljuk a felelősséget semmiért, beleértve hibáinkat és bűneinket, és nem állunk ki szükséghelyzetben olyan igazságok mellett sem, amelyekről állítólag meg vagyunk győződve. Kálvin az egyik prédikációjában, amit hamarosan közölni fogunk, pontosan ezzel a problémával foglalkozik, hogy miért nem akarnak szenvedni a keresztyének

elvekért. Igen, még a reformáció korában sem volt az általános jelenség, hogy valaki egyenes módon kiálljon az evangéliumi hitért. A probléma szemléltetése végett (és hogy kedvet kapjunk a hamarosan megjelenő Kálvin könyv olvasásához), hadd idézzek egy pár gondolatot tőle. Ezt mondja:

„Éppen ezért ne csodálkozzunk, hogy manapság nem látunk olyan embereket, akik hajlandóak lennének szenvedni az evangéliumért, vagy hogy a legtöbb, magát keresztyénnek nevező ember nem is tudja, hogy mit jelent annak lenni.” (Kálvin, Levelek, 154-176. o.)

Értjük, hogy a probléma ugyanez volt akkor is? Felszínes keresztyénség, még a protestánsok között is. Mi volt és mi ennek az oka ma is? Sötétség vagy hitetlenség: „Az igazi világosság eljött már a világba, a mely megvilágosít minden embert. A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg Őt.” (Jn 1,9-10)

A fő probléma a hitetlenségből fakad, mondja Kálvin. „Akár-

mennyi intés hatására sem fogjuk Krisztus nevéért és az evangélium miatt türelmesen vállalni a szenvedést, ha nem állunk szilárdan az ügyben, amelyért harcot vívunk. Mert amikor élet-halál kérdéséről van szó, határozottan és biztosan meg kell állnunk az ügyért. És ez a fajta határozottság, hacsak nem a hitben gyökerezik, nem lehetséges.” (Kálvin, Levelek, 154-176. o.)

Érted, hogy igazi hit nélkül nem lehetséges az igazi meggyőződés Krisztusról és az élet halál kérdéseiről? Persze attól még lesz valamilyen hited és meggyőződésed, az életről és halálról, csak nem Isten szerinti.

Ennek fő oka tehát a tudatlanság. Kálvin így folytatja:

„Mert mindannyian közönyösek, és nem törődnek azzal, hogy hallgassák vagy olvassák Isten Igéjét. Inkább meglegednek azzal, hogy megízlelték a keresztyén hitet. Ezért van az, hogy nem tartja őket szinte semmi, és ha támadás éri őket, azonnal tanácstalanokká válnak. Ezért tanulmányozzuk szorgalmasabban Isten igazságát, hogy megszi-

lárduljunk benne.” (Kálvin, Levelek, 154-176. o.)

A felszínes ismeret azt mondja: ennyi elég. Az embereket ma sem érdekli több. „Gyorsan mondjad mit akarsz, de sokat ne mondj, mert nincs türelmem végighallgatni.” – gondolják.

Miért van ez így? A Szentírás tekintélyének megvetése miatt. Vannak, akik ismerik a Bibliát és mégis, meggyőződésük nulla. Kálvin szerint: „Azonban a helyes ismeret még nem minden. Látunk olyan embereket, akik szinte tökéletesen ismerik a helyes tanítást, mégis hiányzik belőlük a buzgalom és a ragaszkodás, mintha nem is tudtak volna soha semmit Istentől, egy-két mulandó elképzelést leszámítva. És miért van ez így? Azért, mert soha nem értették meg a Szentírás méltóságát. Pedig így van: ha mostani helyzetünkben belegondolnánk, hogy Isten az, aki szól hozzánk, minden bizonnal jobban és odaadóbban figyelnenék arra, amit mond. Ha belegondolnánk, hogy a Szentírás olvasása közben az angyalok iskolájában vagyunk, teljesen más-képp viszonyulnánk az elénk adott tanításhoz, és teljesen más-képp is értékelnénk azt.” (Kálvin, Levelek, 154-176. o.)

Miért viszonyulunk így még a Bibliához? Miért van az, hogy valaki akár gyülekezeti tag lesz, és minden tanítással egyetért, és a Biblia minden tanítását elfogadja, és mégis egy nehéz helyzetben meggyőződése elhagyja? Válaszom az, hogy ennek a büszkeség a fő oka. Hiába tudod a Bibliát kívülről, ha eltelsz önmagaddal, semmi hasznod nem lesz belőle. Büszkeséged elfojtja az ige mécsesének fényét. Ez a büszkeséged válik meggyőződéssé. A pozíció, hírnév, emberek megbecsülése és pozitív véleményének fontossága. Kálvin így folytatja: „Látjuk,

hogyan az emberek milyen nehézségeket vállalnak azért, hogy bebecsátást nyerjenek a király rendjébe (pl. lovagi cím, kitüntetések stb.), és mennyire dicsekszenek ezekkel. Viszont amikor az Isten Fia hív minket az Ő rendjébe, mindenki visszalép. Hadd kérdezzem: ha így teszünk, vajon méltók vagyunk-e arra, hogy bármi-ben osztozzunk vele?” (Kálvin, Levelek, 154-176. o.)

Igen, így van ez mai is. Ma is vannak, akik vitézek (borlova-gok), meg gárdisták, meg ki tudja, milyen büszkeséget fényező, hiúságot dédelgető szervezetek tagjai. Sőt lehet az is, hogy valaki ezért lesz egy közösség tagjává. Lehet, talán ezért akarsz presbiteriánus lenni is. Mert még ezzel is lehet dicsekedni.

Az eredmény pedig, egy új meggyőződés, ami természetesen állandóan változik, mindig alkalmazkodva a pillanatnyi jó érzésekhez, ezt pedig világiasságnak hívják. Ezt a világiasságot nevezi Kálvin puhányságnak és megalkuvásnak, amikor azt mondja: „Ezért ha annyira puhák és hajlékonyak vagyunk, hogy nincsen bennünk sem buzgalom, sem kitartás, az jele annak, hogy nem tudunk semmit sem Istenről vagy az Ő országáról.” (Kálvin, Levelek, 154-176. o.)

Ha pedig valahogy felülemelkedünk ezeken, ha nem csak olvassuk a Bibliát, hanem komolyan is vesszük, ha büszkeségünket letéve és világi kívánságainkkal harcolva azt mondjuk, hogy Krisztust és egyedül őt akarjuk képviselni, akkor jön az üldöztetés, amely utoljára még megrostálja azokat, akik hívőknek mondják magukat, és kiderül, hogy valódi volt-e meggyőződésünk. Kálvin ezt így mondja: „Ehelyett mit látunk? Az emberek kifogásokat keresnek, hogy megmenekülhessenek. Legalábbis a legtöbben így tesznek. Az üldözés valóban nagy próba, melyet Isten arra használ,

hogyan kiderüljön, kik az Övéi. Van, amikor alig van olyan, aki hűségből bátran vállalja még a halált is. Most szinte elképzelhetetlennek tűnik, hogy azok, akik azal dicsekednek, hogy hallottak már az evangéliumról, ki merik nyitni szájukat, hogy bizonyosságot tegyenek.” (Kálvin, Levelek, 154-176. o.)

Értjük, hogy nem voltak sokan akkor sem, akik kimerték tántani szájukat, mert bizonyára azt mondták, hogy mi lesz akkor ha...? Pedig – folytatja Kálvin – Isten nem véletlen kéri még ezt is tőlünk, hogy vállaljuk a szenvedést is: „Nem véletlenül mondja ezt. Kérdezem: kik vagyunk mi, hogy tanúi legyünk Isten igazságának, és sáfárai, akiket ügye hordozásával bízott meg? Itt van néhány nyomorúságos féreg, hiú teremtmények, teljes hazugok, és Isten azt kéri, hogy védelmezzük az Ő igazságát, amely egy akkora megtiszteltetés, amelyben még az angyalok sem részesülnek. Már önmagában ez a dolog nem kellene, hogy lánggra lobbantson minket, hogy ajánljuk fel magunkat Istennek, hogy úgy használjon minket, aho-

gyan jónak látja ebben a tiszteletreméltó ügyben? Mégis sokan nem tudják visszatartani magukat, hogy ne feleseljenek Istennek, vagy legalábbis ne panaszkodnak, hogy Isten nem tartja őket jobban erőtlenségükben, mint ahogyan teszi. Döbbenetes – mondják –, hogy ha Isten gyermekeivé választott ki bennünket magának, akkor hogyan engedheti, hogy a gonoszok rosszat tegyenek velünk és kínozzanak minket?”

De emlékezzünk testvéreim, a szenvedést mindig is fel kellett vállalni a hitvalló keresztyéneknek és a hitvalló egyháznak. „Tehát” – mondja Kálvin – „amikor azt látjuk, hogy Isten egyházát napjainkban a világ büszkesége lábbal tiporja, vannak, akik megugatják, mások harapják, kínozzák és mesterkednek ellene, és látjuk, hogy állandóan veszett kutya és vadállatok támadják, gondoljunk arra, hogy ez már az ősidőktől kezdve így van.” (Kálvin, Levelek, 154-176. o.) És a jövőben is így lesz.

Bagoly Gyula

Az engedelmességről...

„Ha csak azt hiszed el az evangéliumból, ami neked tetszik, és elutasítod azt, ami neked nem tetszik – nem az evangéliumnak hiszel, hanem magadnak...”

Ágoston

„Az azonnali engedelmisség az egyetlen lehetséges engedelmisség. A halogatott engedelmisség engedetlenség...”

Kempis Tamás

„Az engedelmisség nélküli áldozathozatal nem egyéb szentségtörésnél...”

William Gurnall

„Judás hallotta Jézus összes prédikációját...”

Thomas Goodwin

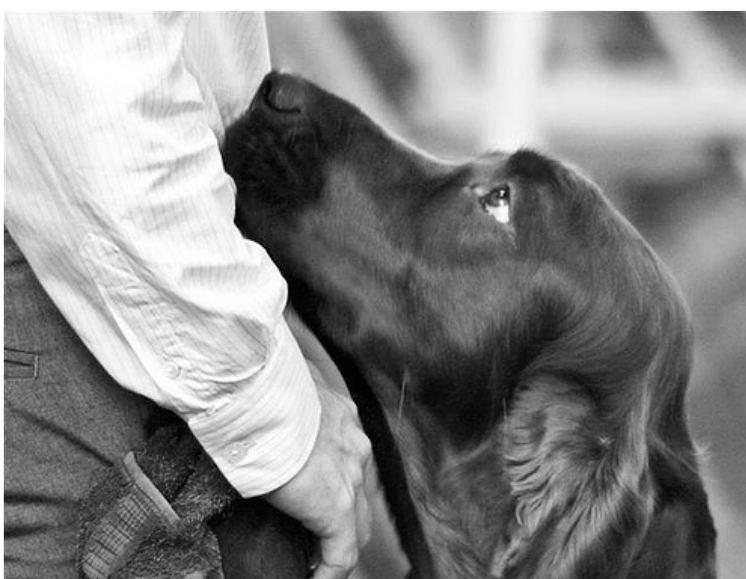
„Semmit sem veszítettünk el, ha azt az Úrért vagy neki való engedelmisségből tettük...”

John Owen

„Az engedelmisség az egyetlen realitás – s mint ilyen, nem egyéb, mint látható, cselekvő és megnyilvánuló hit. Kézelfogható teszt a tanítványság eldöntésére...”

J. C. Ryle

„Észrevettétek-e, milyen sokan imádkoznak mostanában ébredésért – és mégis mily kevés ébredés adatott? A probléma – úgy hiszem – azzal van, hogy lecseréltük az imádkozást az engedelmisséggel – és ez így egyszerűen nem működik. Ébredésért imád-

kozni – miközben fittyet hányunk a Szentírás egyértelmű tanításaira – nem egyéb szópazarlásnál, mely nem vezet sehova. Az ima akkor válik hatékonyá, ha megszűnünk azt az engedelmisség-helyettesítőjeként használni...”

A. W. Tozer

„Az engedelmisségre való elkötelezettség nem csupán a negatív cselekedetek elkerüléséről szól, hanem jelenti Isten törvényének pozitív betöltését is. Nem mondhatjuk, hogy valaki igazi keresztyén csupán azért, mert nem lop, nem hazudik, nem részegeskedik, nem paráz-

nálkodik, nem arrogáns, nem kegyetlen... Szükséges pozitív módon istenfélőnek, alázatosnak, tisztességesnek, kedvesnek, béketűrőnek, megbocsátónak, kegyelmesnek és szeretőnek is lennie. Eme pozitív tulajdonságok nélkül nem engedelmeskedhetik Krisztus törvényének...”

Jonathan Edwards

„A részleges engedelmisség igazából elfogadhatónak feltüntetett engedetlenség...”

Bill T. Arnold

„Mindaz, amit a mi Urunk a kereszt-hordozásról és az engedelmisségről mondott – nem a kisbetűs részben keresendő. Nyomtatott betűkkel íródott a szerződés első lapjára...”

Vance Havner

„Aki felismeri, melyek az élet döntő dolgai, de azokat nem viszi véghez, csak határozatlanságában növekszik...”

C. H. Spurgeon

„Az engedelmisség ára semmi az engedetlenség árához képest...”

Anonymus

„Engedelmeskedni – amikor értjük a dolog értelmét, nem engedmesség vagy alávetés, hanem egyetértés. Az alávetés értelemszerűen azt jelenti, hogy azt teszed, amit nem szeretnél. Sosem könnyű vagy fájdalommentes...”

Tedd Tripp

„Nem arra születtem, hogy szabad legyek. Arra születtem, hogy imádjak, és hogy engedelmeskedjek...”

C. S. Lewis

„A szeretet nem csupán érzelem. A szeretet egy meghatározó szenvedély, amely mindig valamiféle engedmességben érhető tetten...”

Martyn Lloyd-Jones

„Sok esetben az engedelmeskedő magatartás fontosabb a cselekedetnél, hiszen ha a magatartás megfelelő, azt cselekedet fogja követni. Ellenben a helyes cselekedet megfelelő magatartás nélkül nem egyéb képmutatásnál...”

John MacArthur

„Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem...”

Jn 14,21

Válogatta és fordította:

Szőke Imre

PARANCSOL A GYERMEK

Merő csoda a gyermek.
Erőtlen, gyengén jelenik meg köztünk,
kicsinynek látszik és igénytelennek.
Pedig hatalmas nagy követelés
minden lehelet, minden szívverés.
Neki növekednie kell.
És utolsó hely neki nem elég,
naptalan zug, elhasznált levegő,
az eledelből, ami megmarad.
Ő az első akar lenni, nem utolsó,
mert neki az utolsóság sem koporsó.
Ő parancsoló, győztes akarat.
Néki növekednie kell.

Vétkes, aki parancsát megtagadja:
csenevésznedni, halványodni hagyja
s odaadja a halálnak.
Igazán azok cselekszenek,
akik nagy alázattal félreállnak.
Kiknek kis szíve dobbanása törvény.
Dolgoznak érte testük-lelkük törvén,
s szemük szüntelen, aggódva figyel:
fejlődik-e, növekszik-e? Hiszen
néki növekednie kell.

Ilyen csoda a gyermek.
Erőtlen, gyengén jelenik meg köztünk,
kicsinynek látszik és igénytelennek.
S minden lehelet, minden szívverés
hatalmas, új követelés.

Így érkezett el Krisztus miközénk.
A szűk istálló szegény jászolán,
mint gyermek fekszik Ő és követel!
Néki növekednie kell!
Néki növekednie kell
nagygyá, nagyobbá és legnagyobbá,
szent Messiássá, szabadító Úrrá,
úgy adhat üdvöt, úgy teremthet újjá!

Ó, szállj szegény szívembe, titkos Gyermekek!
Jöjj, növekedj, töltsd be az életem!
Teneked mindig nagyobbá kell lenned
és kisebbé nekem!
Földi borún, halálón, elmúláson,
hogy Te vihess engem, kicsinyt, keresztül,
nagy, erős Messiásom!

Túrmezei Erzsébet

A puritán gondolkodásmód és a puritán élet

A puritánok életét és gondolkodásmódját tanulmányozom most a teológián. Kicsit nehezen fogtam neki. Mit is tanulhatnék én a 16. századi emberektől? Ma már annyi jó könyv van, mai gondolatokkal, módszerekkel – így láttam neki a három puritánokkal kapcsolatos mű tanulmányozásának. Igaz, csak „félúton vagyok”, de máris ajánlom a testvéreknek, hogy olvassák el e könyveket. Hogy miért? Ezt kívánom most leírni a teljesség igénye nélkül.

Mit is értünk a puritán szó alatt? A Bakos-féle Idegen szavak szótárában (1976) az alábbi meghatározást találjuk: „szigorú erkölcsű, a külsőket megvető, gondolkodásmódban és életmódban egyszerű, feddhetetlen jellemű ember”. Az internetes Wikipédiában pedig az alábbi értelmezés szerepel: „A modern nyelvhasználatban a »puritán« szót keresetlen lebecsülő kifejezésként használják olyanokra, akiknek szigorú nézeteik vannak a nemi erkölcsökről, helytelenítik a szórakozást, vagy hitüket másokra akarják erőszakolni.... A 17. századi szóhasználatban a »puritán« szó a mai »fundamentalista« kifejezésnek felel jobban meg, mivel az is inkább egy mozgalom volt, mint egy felekezet. Ez a kálvinista hitelméleti mozgalom vezetett többek között a presbiteriánus egyház megalakulásához is, és a 17. század óta a kifejezést csupán a már kialakult felekezetek vagy azokról leszakadt mozgalmak ellenfeleire használták.”

Láthatjuk, hogy egészen más az értelmezés ma, mint 1976-ban volt, azonban egyik

meghatározás sem fejezi ki igazán a szó valódi jelentését.

„R.T. Kendall a puritánokat »tapasztalati presbiteriánusoknak« nevezi, ami talán a legjobban tükrözi tanításukat” – írja James I. Packer. Én egyetlen mondatban így fogalmaznám meg: a puritánok az anglikán papokból lett kálvinista szemléletű lelkészek (később egyháztagnak is), akik a Biblia tanításait az életükre nézve is alkalmazták.

De nézzük meg részletesebben, hogy kik is voltak a puritánok. Angliában 1534-ben VIII. Henrik véglegesen szakít a Római Katolikus Egyházzal, az országban lévő katolikus egyház fejévé a pápa helyett magát (a mindenkor uralkodót) teszi meg. Így alakul meg az anglikán egyház. Közben zajlik a reformáció Európa területén, ahol az anglikán papok is megjelennek, tanulnak. Ennek hatására 1564-ben az anglikán egyházon belül is megindul a reformáció. Ez a pásztori mozgalom az anglikán egyházat kívánta megtisztítani a „pápista szennytől”, és e megtisztított formák szerint a tanítást bibliai alapokra helyezve kívánta az istentiszteletet gyakorolni. E pásztori mozgalom vezetőit, lelkészeit nevezték puritánoknak. A közel százéves korszak nagyjait olyan nevek fémjelzték, mint Richard Baxter, William Fenner, John Flavel, Thomas Goodwin, Obadiah Howe, John Owen, William Perkins, Richard Sibbes, Thomas Brooks, William Gurnall, John Cotton, John Preston, John Bunyan és sokan mások. Szívügyüknek tekintették az evangelizációt és a nevelést. Az evangelizációt nem vá-

lasztották külön az istentisztelet-től, igehirdetésükben Krisztus állt a középpontban. „Fiatalember – mondta az idős Richard Sibbes a szárnyait bontogató Thomas Goodwinnak –, ha valaha is jót akarsz tenni, Isten Krisztusban való ingyen kegyelmét hirdesd.” A puritán igehirdetés a tapasztalást tartotta szem előtt. A prédikátor legfőbb gondja az volt, hogy hallgatóit Isten megismerésére juttassa. A puritánok lelkiismereti kérdésnek tartották, hogy maguknak is bizonyítsák a másoknak ajánlott evangélium üdvözítő erejét. David Dickson ezt mondta egy ifjú lelkész beiktatásán: „Két könyvet tanulmányozzon: a Bibliát és a saját szívét!” Robert Bolton így fogalmazott: „soha istenes dolgot nem tanított, míg a maga szívébe be nem írta”. A puritán tanítók életvitelükkel alátámasztották a tanításukat. „Nehezen hiszem, hogy a közösség nagyra tartja annak tanítását, akiről látja, hogy nem él tanításával egyező módon. Azt gondolják ugyanis, hogy ha nem él úgy, ahogyan tanít, ma-

ga sem ad hitelt saját beszédének. Nehezen fognak tehát hinni neki, ha saját maga sem hiszi azt, amit mond” – írja ezt Richard Baxter a *Megújult lelkipásztor* című művében. (Erről még később szólunk). A megújulás lassan bontakozott ki, de a század nagy részében mind jobban kiteljesedett, mígnem a restaurációs politika derékba nem törté. 1662. augusztus 24-én történt a nagy „hivatalfosztás”, mely inkább kivonulásnak nevezhető, mert a puritán lelkészek nagy többsége nem volt hajlandó a tanításán változtatni. E napon kellett volna letenniük az Egység-törvény által előírt esküt. (E törvény lényege: régi szer-tartások megtartása, a reformáció megtagadása, a király elleni összeesküvések elutasítása, a püspöki rendszer elfogadása.) Voltak, akik az esküt aláírták: Gurnall és Trapp alkalmazkodtak, Reynolds Norwich püspöke lett, Leighton pedig elfoglalta Skócia püspöki székét. A többiek azonban nem fogadták el az Egység-törvényt. Richard Baxterék a puritán kazuisztikát (dogmatikai alkalmazás) két axiómában (alapigazság) határozták meg: (1.) semmilyen ismeretigazságot nem szabad a gyakorlatban feladni vagy megtagadni, illetve (2.) semmilyen elkerülhető bünt nem szabad elkövetni, akármilyen jó származhat is látszólag akár az igazság feladásából, akár a bűnből. A haszon semmilyen elvtelen lépést nem igazolhat: a cél nem szentesítheti az eszközt.

Nagyon röviden ennyit a puritánokról. Akit bővebben érdekel a puritánok élete, teológiája, javasolom, olvassa el James I. Packer: *A megújulás teológiája* és Richard Baxter: *A megújult lelkipásztor* című könyveket. Az utóbbit – mely egy levél, egy igei szolgálat része – mindenkinek ajánlom. Az alaptextusa az ApCsel

20,28: „*Viseljetez gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.*” E könyvben olvashatunk a magunkról és a gyülekezetről való gondviselésről – a fenti ígerész alkalmazásáról. Igaz, hogy Baxter lelkészeknek írta, de mindannyian „papok” vagyunk. („*Ti magatok is mint élő kövek épüljetez fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, a melyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.*” 1Pét 2,5) Nem mindegy, hogy életünkkel miként tükröz-zük vissza hitünket. (Lásd a fentebb említett Baxter-idézetet.)

Az alábbiakban egy két érdekességet szeretnék megemlíteni Baxter és a puritánok életéből. Baxter a fent említett levelet 1655. karácsony havának 4. napjára írta, mert ekkorra Worcesterbe a puritán lelkészek összejevetelt hirdettek, hogy alázattal egybegyűlve imádkozzanak Istenhez bűneik bocsánatáért és további munkájukhoz segítségért. Baxtert kérték fel szolgálatra. Mivel ő az azt megelőző napokban rosszul lett, a személyes szolgálá-

lat helyett megírta ezt a könyv hosszúságú levelet. Ez a könyv egy A5-ös (az A4-es írólap fele) méretű, – a bevezetés és a tartalomjegyzék nélkül – 300 oldalas, apró betűs, gépelt írás. Tehát 150 oldal gépelt írólapnak felel meg. Ha elgondoljuk, hogy 1 gépelt oldal 4 kézzel írottal egyenértékű, arra a következtetésre juthatunk, hogy Baxter beteg, pár nap alatt megírt egy 600 oldalas szolgálatot. Te, Barátom vagy Lelkésztestvérem, mikor írtál ilyen hosszú levelet, ilyen hosszú (és ilyen színvonalú) szolgálatot? Már csak ezért – kíváncsiságból – is megéri elolvasni. Ha pedig már belekezd-tél, a tartalma, mondanivalója fog lenyűgözni.

Richard Baxter lelkipásztor 1641-42 és 1647-61 között szolgált Kidderminsterben. Munkája olyan áldásos volt, hogy a 800 házas, 2000 lakosú kisváros Úrnapjai (vasárnapjai) teljesen átalakultak. Itteni szolgálata előtt a lakosok a főtéren és az utcákon nagy táncos mulatságokat tartottak az istentiszteletek után. Baxter áldásos szolgálata nyomán azonban az Úrnapján kiürült a város, a házak ablakaiból Istent dicsőítő

éneklést lehetett hallani, és az emberek újra elmondták az istentiszteleten hallottakat.

A puritánok idejében nem volt ritka a 3 órás istentisztelet sem, minden alkalmat megragadtak, hogy tanulhassanak, a lelkészek pedig, hogy taníthassanak. Az istentiszteletek után az emberek – a távolabbról érkezők az úton, szekéren, majd hazaérve otthonukban is – többször „visszamondták” a templomban hallottakat. Ha pedig a családban, rokonságban nem volt olyan adottságú személy, aki ezt megtegye, akkor a szomszédok, vagy akár egy utca közösen tette ezt. Testvérem, Barátom! Te képes volnál a 3

órás istentiszteletet odaadóan végighallgatni? Ha igen, vissza tudnád-e idézni azt?

Ekkor értettem meg, hogy a kezdeti előítéleteim alaptalanok, sőt inkább szégyellni valók a 16. századi puritán erkölcsiséget képviselő protestáns, kálvinista nézeteket valló emberekkel szemben. Van mit tanulnunk tőlük, akár lelkészként, akár gyülekezeti tagokként!

Ekkor értettem meg azt is, hogy mit ér egy igazi hitvalló gyülekezet. Sokáig kerestem a választ, hogy annyi egyház, gyülekezet, lelkipásztor megismerése után miért érzem jól magam a „presbiteriánusoknál”, azaz „minálunk”. A válasz így hangzik: ebben a gyülekezetben a tiszta Ige hirdetése mellett nincs képmutatás, a lelkészek az életük vezetését teljesen Jézusra bízták. Azt prédikálják, amit már a szívükbe beírtak. Nem félnek a szegénységtől, hisz lelkieben gazdagok, elhiszik és alkalmazzák az életükben mindazt, amit prédikálnak. A családtagjaik és a gyülekezet tagjai bátran, róluk példát véve, követik az Igét, követik a pásztort.

Ötvenévesen, sokáig jólétben élve, nagyon nehéz letenni a bűnt, a bűnözés még kisebb formáit is (számla nélküli és feketemunka, adó- és tb-csalás stb.),

ha a társadalom nagy része – és sok evangéliumi lelkész is – szemet huny azok felett, el tudja fogadni, sőt meg is tudja magyarázni azokat. Idősen, de fiatalon is, csak úgy lehet Istennek tetsző életet kezdeni, azt kifelé tükrözni, ha a lelkészek és a gyülekezet tagjai a puritánokhoz hasonló életvitellel, szemlélettel élnek, és azzal példát mutatnak. Így mehetünk előre a megszentelődés útján közösen, és adhatunk példát, erőt a szűkebb családtagoknak, rokonoknak, barátoknak és nem utolsó sorban egymásnak, akik testvérek vagyunk Krisztus Jézusban.

Zárszóként szintén Baxtertől: „Akképpen emelkedik vagy hanyatlik minden egyház, amiképpen lelkészei hanyatlanak vagy emelkednek, nem a gazdagságban vagy e világi pompában, hanem a munkájukhoz szükséges tudományban, buzgóságban és képességben.”

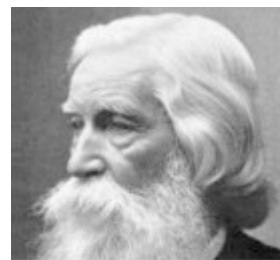
Végül szívedre helyezem Testvérem, Barátom a következő Igét: „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért?” (Mát 16,26).

Fülöp János

Kiegészítés

Elnézést kérünk az esetleges kellemetlenségekért; sajnos a Keskeny Út XI. évf. 45. és 47. számában, a William Carey és John Paton életrajzi összefoglalókban, két ízben is elfelejtettünk forrásmegjelölést feltüntetni. A cikkek az Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió (1066 Budapest, Ó utca 16.) gondozásában megjelent hasonló című művek alapján készültek. A téma iránt mélyebben érdeklődő olvasókat bátorítjuk a könyvek elolvasására.

Keskeny Út.

JOHN PATON
Missionsárius a Csendes-óceáni
kannibálok között
Önéletrajz

Tudom

Tudom, hogy Ő a Kezdet – akkor miért aggódnak a vég felől?

Tudom, hogy Ő a Teremtő – akkor miért tűnődjek e bukott világ végéről?

Tudom, hogy Ő a fény és a világosság – akkor miért kellene a sötétben járnom?

Tudom, hogy Ő az egyetlen igaz út – akkor mi dolgom lenne a rossz úton?

Tudom, hogy Ő Mindenható – akkor miért mondjam, hogy képtelen vagyok rá?

Tudom, hogy kinyilatkoztatta magát, hogy megismerhessem, és megérthessem – akkor miért támaszkodjak csupán a saját eszemre?

Tudom, hogy Krisztusban megbocsátotta minden bűnömet – akkor én hogy ne bocsátanék meg másoknak?

Tudom, hogy Ő kimentett a kárhoztatból – akkor miért tagadnám meg az Ő szavát, a Szentírást, amelyet a kezembe adott?

Tudom, hogy Ő véd és megőriz – akkor mitől kellene rettegnem?

Tudom, hogy betölti minden szükségemet – akkor miért ne tudnék az Ő idejére várni?

Tudom, hogy Ő az én erősségem és Megmentőm – akkor miért érezném magam gyengének?

Tudom, hogy lélekben kell járnom – akkor miért járnék test szerint?

Tudom, hogy Ő a Gyógyító – akkor miért félek a betegségtől?

Tudom, hogy a szívem kívánságával mindig mehetek az Úrhoz, és Ő akarata szerint meg is adja – akkor miért vonakodnék kérni?

Tudom, hogy az igazság szabbaddá tesz – akkor miért kellene hazudnom?

Tudom, hogy a holnapra nincs ígéret – akkor miért hallaszam holnapra azt, amit ma is megtehetek?

Tudom, hogy áldott dolog Istent dicsőíteni – akkor miért ne dicsőíteném Őt?

Tudom, hogy az Úrnak terve van velem – ezért akarom az Ő akaratát cselekedni.

Az E-Mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta:

Tihanyi Pál

„ErősödjeteK meg minden erővel az ő dicsőségének nagysága szerint a teljes állhatatosságra és az örömmel viselt hosszútúrrésre. Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljeteK.” (Kol 1,11-12)

Perspektívák

Egyszer egy jól kereső apa úgy döntött, hogy elviszi vidékre 7 éves kisfiát azzal a céllal, hogy megmutassa neki, milyen szegény emberek is vannak, és hogy a gyermek meglássa a dolgok értékét, és felfogja azt, hogy milyen szerencsés családban él. Egy egyszerű falusi család szerény házában szálltak meg, ahol egy napot és egy éjszakát töltöttek. Amikor a vidéki út végén a nagy BMW-vel hazafelé tartottak, az apa megkérdezte a fiát.

– Nos, mit gondolsz erről az útról?

– Nagyon jó volt, Apa!

– Láttad, hogy némelyek milyen szűkösségekben és szegénységben élnek?

– Igen.

– És mit láttál meg mindebből?

– Azt, Apa, hogy nekünk egy kutyánk van, nekik négy. Nekünk egy medencénk van otthon, ők meg egy tó partján laknak. A mi kertünket lámpák árasztják el fénnel, az övékére pedig a csillagok világítanak. A mi udvarunk a kerítésig tart, az övéké addig, ameddig a szem ellát. És végül láttam, hogy nekik van idejük beszélgetni egymással, és hogy boldog családként élnek. Te viszont, és Anyu egész nap csak dolgoztok, és dolgoztok, és alig látlak titeket.

Az apa csak fogta a kormányt, vezetett csöndben, mire a kisfiú hozzátette:

– Köszönöm, Apa, hogy megmutattad, hogy milyen gazdagok is lehetnénk.

Az E-Mail Ministry nyomán fordított és átdolgozta: Tihanyi Pál

Egy elkerülhetetlen találkozás

Kedves Olvasó!

Valószínűleg nem ismerjük egymást, sőt lehet, hogy soha nem is fogunk találkozni. Mégis szeretnék egy személyes levelet írni neked.

Azért írok neked, mert több közös van bennünk, mint azt gondolnád. Bár lehet, hogy soha nem fogunk találkozni ebben a világban, mégis egy nap egymás jelenlétében leszünk, mivel mindkettőnk lelke halhatatlan. Lélekben mindkettőnknek meg kell majd állnunk Isten, a mi Teremtőnk színe előtt az utolsó ítélet napján. *„...elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet”* (Zsid 9,27).

Még ha minden tőled telhető meg is teszel, hogy a halál gondolatát távol tartsd magadtól, akkor sem tagadhatod a halál tényességét. Tudod, hogy meg kell halnod, s meg kell jelenned Isten előtt. Talán nem szívesen gondolsz a halálra, mert tudod,

hogy ugyanolyan bizonyossággal követi az ítélet a halált, mint az éjszaka a nappalt. Ezért lehetne-e annál lényegesebb kérdésre irányítanom a figyelmedet, mint arra, hogy mi fog történni veled, amikor meghalsz?

A Biblia, a lelkiismeret és a józan ész – ezek egytől egyig azt tudatosítják számodra, hogy szembe kell nézned az örökkévaló lét kérdésével. Éppen ezért a saját érdeked azt kívánja, hogy ne térj ki a következő kérdés elől: Készen állok a halálra és arra, hogy megjelenjek Isten, az én bírám előtt?

Sajnálattal kell közölnöm veled, hogy manapság emberek millió vélekednek úgy, hogy készen állnak az Istennel való találkozásra, akik végül a pokolba kerülnek majd az utolsó ítéletkor. A következő mondja Isten az Ő szent Igéjében: *„Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben úztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é*

sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők” (Mt 7,22-23).

Belegondoltál-e valaha, hogy azoknak, akik abban a tudatban élik az életüket, hogy velük minden rendben van, milyen borzalmas ébredésük lesz, mikor az ítélet napján a Felséges Isten szájából ezt fogják hallani: „Sohasem ismertelek titeket”? Szavakkal nem írható le azon lelkek szenvedése, akik felett ez az ítélet hangzik majd el: *„Távozzatok tőlem, ti gonosztevők”*.

Vajon mi, te és én is, közte leszünk annak a csalódott „sokaságnak”, akikről Krisztus beszél a Máté 7-ben?

Kedves Olvasóm, kérlek, adj számomra 5 percet, hogy megpróbáljam megmutatni neked, hogy kik kerülnek a pokolba, s kik a mennybe!

Az örök pusztulásba vivő széles út

Először is, szeretném neked elmondani, hogy a Biblia a Máté 7-ben közli velünk, hogy az emberek döntő többsége a pokolba fog kerülni. *„Mert tágas az a kapu és széles az az út, a mely a veszedelemre visz, és sokan vannak, a kik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, a mely az életre visz, és kevesen vannak, a kik megtalálják azt.”* Lehet, hogy ez kegyetlennek tűnik számodra, mégis e szomorú tény nem azért igaz, mert Isten kegyetlen; hanem mert mi vagyunk kegyetlenek saját magunkhoz. Szándékosan elutasítjuk Teremtőnket és megvetjük szeretetét, mindeközben megtaposva az Ő parancsolatait, melyeket a mi

érdekünkben adott. Ezen lázadásunk és gonoszságunk miatt mindannyian megérdemeljük a halált és a kárhozatot. Mindössze ez a két dolog van, amelyet mi megérdemlünk, „mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül” (Róm 3,23), és „mert a bűn zsoldaja halál” (Róm 6,23).

Milyen emberek tartoznak ebbe a hatalmas csoportba, amely a pokol felé tart? (1) Minden istentelen ember a pokolra kerül. Ide tartoznak azok, akik nyíltan istentelen életet élnek, akik:

- kocs mákban töltik az idejüket, pénzüket italra és drogokra költik
- az erkölcsi törvényekbe ütköző szexuális kapcsolatokat létesítenek
- a vasárnapot ugyanúgy kezelik, mint a hét többi napját
- a tévé képernyőjén megjelenő bűnáradatot nézik naponta
- nyíltan káromolják Istent, hiába felvéve az Ő szent nevét
- a szüleik és az Isten által adott tekintély elleni lázadásban élnek.

Az ilyen istentelen emberek mindannyian elkárhoznak, ha csak igazi bűnbánatra és megtérésre nem jutnak Isten kegyelmének mindenható ereje által. Ebbe a csoportba tartozol? Akkor sürgősen keresd a megtérést, a bűnbánatot és azt a kegyelmet, amely átformálhatja életedet, mielőtt túl késő lenne, hogy megtaláld az Urat!

(2) A világias emberek is mindannyian a pokolra jutnak. Azok is a pokolra kerülnek, akik bár nem követnek el súlyos bűnöket, mégis életük összefonódik a világgal, akiket nem terhel meg, amikor:

- önmagukat Isten elé és fölé helyezik

- a világi javakat értékesebbnek tartják Isten kegyelmének gazdagságánál
- mások vágyait fölébe helyezik Isten Szentírásban kijelentett akaratának
- a mindennapi életszükségleteik miatt jobban aggodalmaskodnak, mint amiatt, hogy halhatatlan lelküknek egy Megváltóra van szüksége
- tragikusabbnak tartják a bűn következményeit, mint azt, hogy megsértették Istent és vétkeztek szent Teremtőjük ellen, aki őket áldásokkal árasztja el
- fontosabbnak tartják Isten véleményénél, hogy szomszédaik és barátaiak hogyan vélekednek róluk.

A kárhozatra kerülnek, ha csak Isten kegyelmének mindenható ereje igazi bűnbánatot és megtérést nem munkál bennük. Ebbe a csoportba tartozol?

Ha igen, akkor el kell mondanom, hogy maga a menny sem jelentene számodra boldogságot, ha oda kerülnél, mivel a menny Ura nem a barátod – ami Őt örömmel tölti el, az téged nem ör-

vendeztet meg; amit Ő nem szeret, az neked nem okoz fájdalmat. Igéje nem tanácsadód; az Ő napja nem gyönyörűség; törvénye nem a te vezetőd. Nem érdekel különösebben, hogy hallj Róla; még kevésbé, hogy beszélj Vele. Ha egy örökkévalóságon át a társaságában kellene lenned, azt nem tudnád elviselni; a szentek és angyalok társasága fárasztana. Ami a gyakorlati életedet illeti, a Biblia számodra keveset jelent, Krisztus még kevesebbet, és az üdvösséget teljességgel szükségtelen dolognak tartod.

„Serkenj föl, a ki aluszol és támadj fel a halálból, és felragyog tenéked a Krisztus” (Ef 5,14).

„Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak” (Mt 6,24).

(3) Sok vallásos ember is elkárhozik végül. Lehetséges a pokol felé tartani, miközben buzgó templombajárók, vasárnapi iskolai tanítók, sőt lelkészek vagyunk. Lehet, hogy a vallás a kedvenc beszédtemánk, beszélgetéseink Istenről és Krisztusról szólnak, és életmódunk külső szemlélők számára folt nélkülinek tűnik – a lelkünk mégsem menekül meg a kárhozattól.

Lehetünk olyan vallásosak, mint a Máté 25-ben található öt

bolond szűz, akik ugyanazzal a hitvallással, ugyanazzal a várakozással, ugyanolyan lámpásokkal és ugyanolyan külső megjelenéssel rendelkeztek, mint az öt okos szűz – és mégis elkárhozunk. Lehetünk olyan vallásosak, mint Akháb, akiről a következőt mondja a Szentírás: „...megszaggatá az ő ruháit, és zsákba öltözik és bőjtöle, és a zsákban hála, és nagy alázatossággal jár vala” (1Kir 21,27) – miközben nem vagyunk megtérve.

Lehet, hogy bűnösségünknek gyakran tudatában vagyunk, és nagy hatással van ránk Isten jelleme – még az is lehet, hogy beismerjük bűnösségünket és valamelyest megalázkodunk bűneink miatt, hogy sírunk felettük és imádkozunk miattuk, hogy félünk újra vétkezni – és mégsem mehetünk majd be a mennybe. Gondoljunk csak Káinra, Saul királyra és Júdásra!

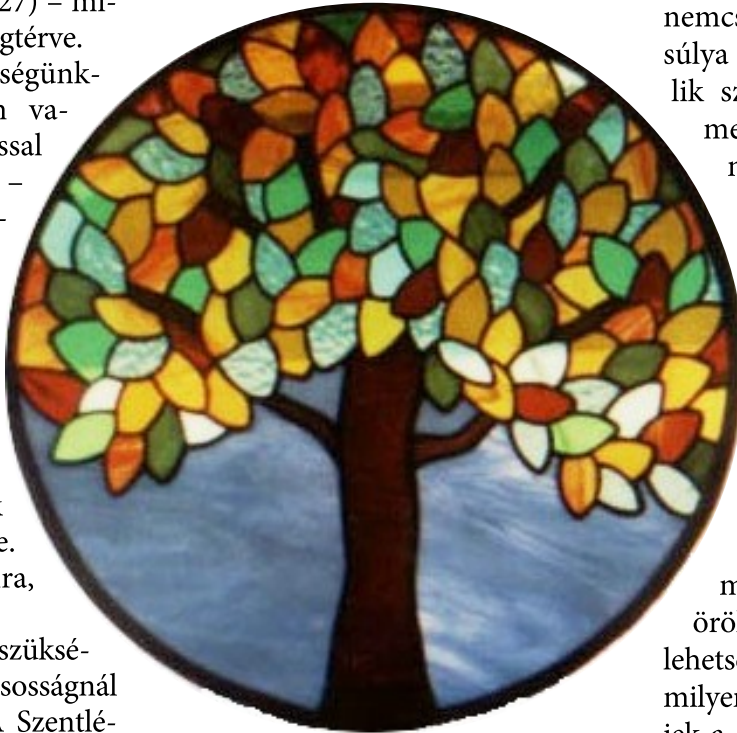
Sokkal többre van szükségünk langymeleg vallásosságnál és templombajárásnál. A Szentlélek ellenállhatatlan, megelevenítő munkája szükségeltetik ahhoz, hogy újjászülessünk és megtérjünk. Csak ekkor szerethetjük Istent teljes lényünkkel – amely az előző példából hiányzó alapvető alkotóelem –, és csak ekkor szomjazhatunk úgy Istenre, mint egy szomjas ember a friss vízre. Csak ekkor leszünk hajlandók Isten kegyelme által arra, hogy találkozzunk az Úrral. „Meglásd azért, hogy a világosság, mely te benned van, sötétség ne legyen” (Lk 11,35).

Honnan tudhatom, hogy azok közé tartozom-e, akik a menny fele tartanak?

A keskeny út, amely az örök életre visz

Mindazok, akik megérkeznek a mennybe, arról tesznek majd bi-

zonyságot, hogy üdvösségük Isten ingyen kegyelmének hatalmas csodája. Mindannyian olyan lelkek lesznek, akik a Szentlélek munkája által újjászülettek (Ján 3). Olyan emberek lesznek, akiket Isten megtérített. Megtérésükkor három dolgot tapasztaltak meg: (1) saját bűnösségük feletti őszinte megszomorodást, (2) őszinte örömet a Jézus Krisztusban való

üdvösségükért és (3) szívbeli hálát Isten felé az Ő csodálatos szabadításáért (Róm 7,24-25; Zsolt 50,15).

(1) Amikor a Szentlélek elkezd munkálni az üdvösséget egy bűnösben, akkor ezt nem úgy teszi, hogy Krisztusra mutat. Természetünkből fakadóan a szívünkben nincs hely Krisztus számára. Ehelyett a Szentlélek úgy munkálkodik, hogy megismerteti a bűnösrel saját szörnyű nyomorúságát és bűnösségének Isten előtti veszélyes voltát. A bűnös a következőket tapasztalja:

- szívbeli megszomorodást amiatt, hogy a mindentudó Isten ellen megszámlálhatatlanul sokszor vétkezett gondolatban, szóban és cselekedetben

- szívbeli megszomorodást amiatt, hogy Isten, Krisztus és reménység nélkül van ebben a világban

- szívbeli megszomorodást az Ádám-ban való hatalmas bukásból fakadó eredendő bűne miatt, felismerve, hogy szíve teljes egészében a szenny és romlottság forrása

- szívbeli megszomorodást nemcsak amiatt, hogy a bűn súlya elhordozhatatlanná válik számára, hanem azért is, mert lehetetlennek tűnik neki, hogy megszabaduljon ettől a teherrel

- szívbeli megszomorodást amiatt, hogy belátja, képtelen ön magát megmenteni, ugyanakkor mindenképpen szüksége van arra, hogy megmentésék, ezért így kiált: „Uram, Te igazságos és méltányos vagy, amiért örökre elvetted engem, de lehetséges lenne-e, hogy valamilyen módon megmeneküljek a Te isteni haragod elől, és kegyedbe fogadj engem?”

Érezted-e már valaha magad ilyen nyugtalan, nyomorult, érdemtelen, elveszett bűnösnek – olyan bűnösnek, aki tapasztalatból tudja, hogy magától semmit sem tehet az üdvösségéért?

(2) Amikor a bűnös a tudatára ébred annak, hogy a maga részéről csak kárhozatot érdemel, és a Szentlélek képessé teszi arra, hogy Istenbe, mint egyetlen lehetséges mentőövébe kapaszkodjon, ugyanezen Lélek a Háromság Isten által elkészített megváltás leírhatatlanul gazdag módját és az Úr Jézus Krisztus vére és elégtétele általi szabadulást is fel fogja fedni előtte. A bűnös tudatára ébred:

- hogy szüksége van Krisztusra
- Krisztus engesztelő áldozatá-

nak szépségére, teljességére és alkalmasságára

- Krisztusnak, aki a Szentírás és a Szentlélek által jelentetik ki neki, s megtudja, hogy Krisztus hogyan engedelmeskedett mindvégig az Isten törvényeinek, és hogyan hordozta el teljesen a bűn büntetését az elbukott, érdemtelen bűnösök helyett
- hogy szüksége van arra, hogy Krisztushoz folyamodjon, hogy kimondhatatlan örömmel ölelje át Krisztust, mint személyes Megváltóját, s üdvösségének szerzőjét.

Te is felismerted már a Krisztusban való csodálatos szabadítást azáltal, hogy a Szentlélek Isten Igéjét a te lelkedre vonatkoztatta? Ez felkeltette-e azt a vágyat a szívedben, hogy egyre jobban megismerd Krisztust, aki számodra „minden mindenekben” – hogy tapasztalatból ismerd meg Őt olyan Megváltóként, aki a legvégsőig meg tud menteni?

(3) Végül, mindazok, akik megtapasztalják Isten Jézus Krisztusban elkészített üdvösségét, teljes szívükből hálások lesznek ezért a hatalmas szabadításért: „Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért?” (Zsolt 116,2). Arra vágnak, hogy önmagukat mindenestül, testestül-lelkestül mindörökre az Úr kezébe tegyék, hogy a lábai elé boruljanak őszinte hódolatuk kifejezéséeként, és megvallják, hogy „legyen meg a te akaratom, mint a mennyben, úgy a földön is”. Minden gyengeségünk ellenére ekkor mindenekelőtt Isten dicsőségére akarunk élni, és szeretettel akarjuk szolgálni a felebarátainkat lelki és testi boldogulásuk érdekében.

Kedves olvasó, kérlek, vizsgáld meg magad!

Melyik úton haladsz?

A széles úton haladsz a kárhozatal felé, vagy a keskeny úton az örök élet felé? Ebben a világban sok különféle út van, de lelki szempontból csak kettő létezik – és ezek nem keresztezik egymást. Annyira különböznek egymástól, mint a sötétség a világosságtól, Sátán Istentől, a romlottság a kegyelemtől, és a pokol a mennytől. Egyedül Isten téríthet le minket a kárhozatalba vivő széles útról az Ő ingyen kegyelme által, és helyezhet minket az örök életre vivő keskeny útra.

Bűnös, kérlek téged, hogy hagyd el a bűnös és gonosz utaidat! Könyörögi igazi megtérésért Ahhoz, aki nemcsak azt mondta, hogy „szükség néktek újonnan születnetek”, hanem azt is kijelentette Magáról, hogy „azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, a mi elveszett”. A lelked elveszett és állapotod nyomorúságos; ezért kérd az Urat, hogy munkálja ki benned azt, hogy ezt felismerd, s hogy készítsen a szívedben helyet a megfeszített Jézus Krisztusról szóló evangélium üzenetének befogadására!

Hadd helyezzek a szívedre még egy utolsó figyelmeztetést. Az Újszövetség 27 könyvében 234-szer kerül említésre a pokol. Ha az élet egy 27 km hosszú út lenne, és 234 útjelző tábla figyelmeztetne, hogy „ez az út a pokolba vezet” – akkor is megmaradnál ezen az úton? Mindaddig, amíg egy bűnbánattól mentes, hitetlen, Krisztus nélkül való, önigazult bűnös vagy, ezen az úton tartasz a pokol felé. A pokol egy olyan világias vagy vallásos életút vége, amelyből hiányzott Krisztus.

Ez a rövid üzenet egy újabb jelzőtábla, amelyet Isten azért állított az utadba, hogy emlékeztessen arra, hogy az emberek útjainak véget vet a halál. „Keressétek az Urat, a míg megtalálható, hívjátok Őt segítségül, a míg közel van” (Ézs 55,6).

Hány táblát küld még Isten, mielőtt a türelme véget ér, és beteljesíti Igéjét: „Elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet”?

Siess hát, bűnös, lelked érdekében! Még életed fonala nincs elvágva ugyan, de napról napra egyre vékonyabbá, s gyengébbé válik. Az Úr még mindig hív téged: „Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz útaitokról! hiszen miért halnátok meg?” (Ez 33,11).

A kegyelem ajtaja most még nyitva áll. A Krisztus királyi széke még nincs elzárva. Meghalod-e hát Isten hangját, mielőtt túl késő lenne? „Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudják el ne veszszetek az úton, mert hamar felgerjed az Ő haragja. Boldogok mindazok, a kik Őbenne bíznak!” (Zsolt 2,12).

Mindazok, akik a földön Isten nélkül éltek, Isten nélkül töltik majd az örökkévalóságot a pokolban. Milyen szörnyű is lesz a Lukács 16-ban leírt gazdag emberrel együtt megtapasztalni: „És a pokolban felemelé az ő szemeit, kínokban lévén...és kiáltván, monda... gyötrettetem e lángban.”

Kedves Barátom, szeretettel igyekszem téged figyelmeztetni. Sem te, sem én nem tudjuk elkerülni a halált. Ez egy teljességgel elkerülhetetlen találkozás...

Fel vagy készülve a halálra?

Baráti üdvözléssel: Joel R. Beeke

The Banner of the Sovereign Grace Truth cikke alapján fordította: Szegedi Anikó

„Ki tudná elmondani, milyen hatalmas az Úr, ki beszélhetné el minden dicső tettét?”

Zsolt 106,2

Hogyan talákoztam Istennel? Úgy, hogy megkeresett, megtalált, és megkönyörült rajtam. Néha elgondolkodom azon, milyen nagy kegyelem, hogy Isten megvilágosította az elmém és a szívem, hogy megértem, hogy Ő létezik, hogy Ő velem is törődik, és velem is célja van.

A szüleim katolikusnak kereszteltek. Édesanyám igyekezett betartani a valláshoz tartozó szokásokat, így minden vasárnap misére jártam, és 9 évesen elsőáldozó, majd 12 évesen bérmálkozó lettem. Ezek az események nem bírtak nagy jelentőséggel az életemben: úgy nőttem fel, hogy sokat aggódtam és sajnáltam magamat mindenért, amiért csak lehetett. Félelmetes üresség uralkodott bennem, rengeteget féltem, sírtam, magamba zárkóztam, és kerestem valami szépet, ami értelmet adhat az életemnek. Csendes gyermek voltam, és tiniként sem voltam túl kicsapongó. Ennek örült mindenki, és ügyes lánynak tartottak. Én is ezt hittem magamról. Úgy gondoltam, alig akadnak bűnöcskéim, és ha vannak is, olyan kicsik, hogy Isten azokat nem látja mások égbekiáltó bűnei mellett. Felszínesen tiszteltem Istent – úgy, ahogy azt a nagyoktól láttam. Nagy baj idején segítségül hívtam mindenkit: Istent, Jézust, Máriát és egy sor elhunyt szentet. Reméltem, hogy ők majd jó időt rendelnek a kirándulásokra, vagy hogy eszembe juttatják a dolgozatírás alatt azokat a dolgokat, amiket nem tanultam meg. Emberi kapcsolatokban, majd misztikus megtapasztalásokban kezdtem keresni az élet értelmét. Jártam autogén tréningre, de olyan megkötözöttségnek érez-

tem azt, hogy – a vezetőnk szerint – a lelkünk szabadon szárnyal valamilyen más dimenzióban, hogy otthagytam a csoportot. Ezután katolikus karizmatikus összejövetelekre kezdtem járni. Itt kaptam először biztatást az Ige olvasására, mert a Biblia az Isten „levele” minden egyes ember számára. A 18. életévet már betöltöttem, amikor elkezdtem olvasni Isten Igéjét azzal az elhatározással, hogy nyitott leszek az Ő üzenete befogadására. És az Úr folyamatosan megmutatta az Ő igazságait. Meglepődtem, amikor azt láttam a Szentírásban, hogy *„egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus”* vagy *„Jézus így válaszolt: Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.”* Nem fért a fejembe más értelmezési lehetőség, mint hogy Istent csak Jézuson – nem a meghalt szenteken – keresztül lehet elérni. Ezután többet nem imádkoztam a különféle szentekhez. De azt is lát-

tam, hogy az Újszövetség sehol sem ír Máriának a bűntelen voltáról, a mennybemeneteléről és egyéb kedves történetekről, amelyekről a vallásórán hallottunk. Megfogalmazódott bennem, hogy az egyház elhagyta az igazi forrást, a Bibliát, de az őszinte megtérés Istenhez még váratott magára.

Isten úgy rendelte, hogy érettségi után ösztöndíjas diákként Svájcba kerüljek egy tanévre. Egy bérelt szobában laktam, a barátóm közvetlen szomszédságában. Ott ismerkedtem meg a folyosón egy idős névvel, Estherrel, aki állandóan arról beszélt, hogy ki Jézus, hogy neki szüksége van Rá, hogy Jézus milyen jó és kegyelmes hozzá, és hogy megszabadította a bűneiből. Bármiről beszélünk, mindig szóba hozta az ő drága Jézusát. Örömmel hallgattam bizonyágtételeit, és vágyakoztam arra a békére, amit az ő életében láttam. Ekkor már gyakrabban olvastam a Bibliát, többet imádkoztam, de a belső,

megmagyarázhatatlan félelmek csak egyre nagyobbak lettek. Amikor azonban Estherli egy Wilhelm Bush könyvet adott nekem, és azt elkezdtem olvasgatni, már láttam, hogy mi a megoldás. Megértettem, hogy Isten szemében milyen bűnös vagyok, hogy azok a bűnök, amiket takargattam, mennyire utálatosak a világ Teremtőjének és Ítéldőjének szemében. Nagyon megkeseredtem a bűneim miatt, több napon keresztül vívódtam ezekkel. Próbáltam imádkozni, bánkódtam, hogy ilyenekkel bántottam meg Istent, míg egy vasárnap este megvallottam azokat Isten előtt, és könyörögtem, hogy Jézus Krisztusért bocsásson meg nekem. Ekkorra világossá lettek számomra az olyan igék, mint *„nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhet-*

nénk” vagy *„mindaz aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik”*. Békesség töltötte el a szívem, és nagy lelkesedéssel beszéltem Jézusomról, mint Megváltómról a hozzám közelállóknak. Azonban senki sem fogadta jó szemmel az ujjongásaimat, és már-már úgy nézett ki, hogy a hitem miatt elveszítem a számomra kedves embereket. A Sátán hamar megkísértett: néhány hét elteltével kezdtem elcsüggedni bűnös természetem láttán, és olyan gondolataim támadtak, hogy mégsem szabadított meg Isten, ha még mindig tudok irigykedni, és hogy Neki egy ennyire bűnös személy nem is kell. Ekkor hozta az Úr elem Estherlin keresztül Győzöt, aki akkor már néhány éve megtért keresztyén volt. Győző gyakran meglátogatott bennünket, komolyan és szigorúan evangelizált, segített megérteni a fon-

tos alapigazságokat. Amikor hazajöttem Erdélybe, tudtam, hogy többé nincs mit keresnem a katolikus miséken, s azon gondolkodtam, hogy egy komoly hitvalló gyülekezet után kell néznie. Egyetlen ismerősöm volt a városban, akiről emlékeim alapján úgy gondoltam, hogy hívő lehet, de őt nem tudtam elérni. Győző gyakran felhívott, és érdeklődött, hogy találtam-e már hívő gyülekezetet. Mivel mindig nemleges választ adtam neki, ezért ő lépett a tettek mezejére: egy magyarországi lelkésztől kért tanácsot, aki a sepsiszentgyörgyi gyülekezet telefonszámát adta meg. Így gondoskodott az Úr rólam, és így áldott meg testvéri közösséggel. Áldott legyen az Ő neve, hogy ilyen kegyelmesen egyengette utamat, s nem mondott le rólam!

Szőcs Erika

„Magasztallak, hogy csodálatosan megkülönböztettél...”

Zsolt 139, 14

Katolikus családban születtem, harmadik gyermekként, jóval a testvéreim után. Mivel ilyen késői gyermek voltam, a szüleim és testvéreim nagy szeretettel neveltek, kiskoromban minden körülöttem forgott. Vallásos nevelést kaptam, majdnem minden vasárnap templomban voltunk, és én el is hittem azt, amit ott hallottam. Mindenki a jóra buzdított, és úgy gondoltam, nekem sikerül is a jót cselekednem: jobb vagyok, mint mások.

Ahogy telt-múlt az idő, és gimnazista lettem, lassan kételkedni kezdtem Isten létezésében: a gyermekkori hitem szertefoszlott. Az iskolában az irodalomórákon tanult költők és írók változatos élet-

filozófiákkal nagy hatással voltak rám, de láttam azt is, hogy ezek közül a filozófiák közül egy sem sikeres, hiszen minden művész boldogtalan, miközben a boldogságot keresi. Tudtam, hogy a világból és az én életemből is hiányzik Isten, nincs rendben a kapcsolatom Vele, éppen ezért már nem gyakoroltam a régi katolikus szokásaimat. Úgy határoztam magamban, hogy várok ezekkel a dolgokkal mindaddig, amíg rendeződnek a dolgaim Istennel. Ennek ellenére mégsem kerestem Őt, csak passzívan várakoztam. Közben éltem az önigazult, bűnös életemet. Az iskolában ismerkedtem meg Erikával: osztálytársak voltunk, és ő lett a legjobb ba-

rátñóm. Érettségi után ő elutazott Svájcba egy évre, és ott Isten kegyelméből megtért. Közben váltottunk néhány levelet; ezekben Erika bizonyságot tett. Arra buzdított, hogy én is térjek Krisztushoz, de én a szememmel nem láttam, fülemmel nem hallottam, és nem értettem, hogy miért kellene ezt tennem.

Ahogy vége lett a középiskolának, felvételiztem Kolozsvárra, az egyetem földrajz szakára. A kollégiumi szobában sokat beszélgettünk Isten dolgairól, és a Bibliát is elkezdtem olvasni. Időközben a nálam jóval idősebb fiútestvérem is kezdett érdeklődni Isten dolgai iránt. Hazalátogatásai alkalmával a családban szó

esett a Bibliáról és Istenről, amit nagy érdeklődéssel hallgattam. Egy hosszabb beszélgetés alkalmával elmondta az evangéliumot, amit akkor az értelmemmel megértettem, és rácsodálkoztam arra, hogy ezt így a templomban soha nem hallottam. A szívemet viszont nem érintette még meg.

Az egyetem első két éve alatt sok mindent megtudtam a hit dolgairól, Istenről, Jézusról, de hiányzott a belső átalakulás, újjászületés. Még mindig nem láttam lelki szegénynek és nyomorultnak magam, ami Krisztushoz űzött volna. Az igazi változást Isten hatalmas kegyelmének a munkája idézte elő: a bűnös életem úgy alakult, hogy megismerkedtem egy fiúval, akivel „járni” kezdtünk. Ez a közeli kapcsolat lassan felszínre hozta a szívem álnokságát, a gonosz indulataimat, amelyekről régebben nem tudtam. Isten kegyelméből megláthattam, hogy én sem vagyok jobb más embereknél, sőt még sokkal rosszabb. Ez komolyan elgondolkoztatott. A rossz irányú változást a barátnőim is észrevették, meg is említették, de leginkább engem zavart, és kerestem rá a megoldást. Próbálkoztam különféle önnevelő

módszerekkel, nagy elhatározásokat tettem, de hála az Úrnak, egyik sem volt sikeres. Úgy láttam, a helyzetem egyre romlik. Valójában az Isten előtti nyomorult voltam és lelki szegénységem kezdett megvilágosodni előttem.

Ebben a nyomott hangulatban az egyik karizmatikus közösségbe járó szobatársam elhívott egy evangelizációs hétvégére. Elmentem, bár semmi jót nem reméltem. Először Isten szeretetéről beszéltek, de ennek valahogy nem tudtam örülni. Másnap a bűnről volt szó. Ez már nekem szólt, hisz én is láttam, hogy nincs a szívemben semmi jó. Sírтам a bűneim miatt, mégsem láttam a kiutat. Ekkor elmondták, hogy Krisztus azért jött a földre és halt meg a kereszten, hogy mindezekre a bűnökre megoldást hozzon. Ő már legyőzte a bűnt az én életemben is, csak hinnenem kell Benne és el kell fogadnom Őt Uramnak. Ekkor újabb elhatározást tettem, ami nem tőlem, hanem Istentől jött: félreteszem a hitetlenségemet és belekapaszkodom az egyetlen megoldásba, Krisztusba, aki az én életemet is megváltoztathatja. Elmond-

tam ezt Istennek, és az Ő segítségét kértem, mégis attól féltem, hogy ez az elhatározás is hasonló lesz a többihez: másnap reggelre szertefoszlik. De nem így történt, Isten munkája hatékony volt, az érzéseimet és az akaratomat is megváltoztatta. Ez volt számomra a legnagyobb bizonyág, hogy valóban Ő munkálkodik, és Ő hívott el a Szentlelke által.

Isten kegyelme és ereje által ezután sok minden megváltozott az életemben. Gyülekezetet kellett keresnem. Azt láttam, hogy egyedül a Szentíráshoz kell ragaszkodnom, és nem is akartam hallgatni senki másra. Az Erikával és a bátyámmal folytatott beszélgetések során hamar megértettem, hogy a katolikus és karizmatikus közösség nem a Biblia szerint való. Kaptam Erikától egy Keskeny Út című újságot, és megkerestem a kolozsvári gyülekezetet. Még sokáig bizonytalan voltam, és sok kérdés merült fel bennem. Isten kegyelméből azonban válaszokat kaptam ezekre a kérdésekre, és Ő győzött meg az Igéje által mindazokról az igazságokról, amiket a hitvallások is tanítanak. Megértettem, hogy ebben a gyülekezetben a Szentírás és Isten dicsősége van a legfontosabb helyen, és ez nem lehet emberi okoskodások eredménye.

Visszatekintve az eddigi életemre, csak magasztalni és csodálni tudom Istent a bölcsességért és részletekbe menő munkájának hatalmas kegyelméért. Hiszem, hogy ezután is az Ő kegyelme fog vezetni a keskeny úton, és megtanít az Ő szolgálatára.

„Bizony te alkottad veséimet, te takargattál engem anyám méhében. Magasztallak, hogy csodálatosan megkülönböztettél. Csodálatosak a te cselekedeteid! és jól tudja ezt az én lelkem.” (Zsolt 139, 13-14)

Az iszlám keresztyén szemmel (3. rész)

Ez a cikk annak a sorozatnak az utolsó része, melynek első része az iszlám történetével, a második pedig a tanításaival foglalkozott.

Milyen jelentősége van ránk nézve?

Az iszlám és a nyugat: az iszlám viszonyulás a nyugati civilizációhoz kétoldalú: találmányait előnyeiért és státuszszimbólumaiért keresik, s gyermekeiket előszeretettel íratják be nyugati egyetemekre, ha megengedhetik maguknak. S bár a nyugat előnyeit igyekeznek kihasználni, mindeközben élesen bírálják annak problémáit, a háborúkat, a gyarmatosítást és az erkölcsi hanyatlást.

A nyugat befolyása egy különleges problémává vált a második és harmadik generációs muszlimok számára, akik a nyugati országokban születtek és nevelkedtek, s alig tudnak valamit őseik hazájáról. Sokan közülük identitás-kriszisen szenvednek: egyesek elhagyják a hagyományos iszlámot, és világi társaságokban bukkannak fel, míg mások épp ellenkezően reagálnak, és az iszlám fundamentalista irányzatába vetik bele magukat, hogy identitást és biztonságot találjanak.

Fenyegetés, vagy kihívás: Az a keresztyén egyházak általános hozzáállása, hogy fenyegetésként és nem kihívásként tekintenek az iszlámra. Az iszlámot az általunk ismert civilizációra való veszélynek tekintik, hiszen a muszlim étkezési szabályok, a poligámia, a temetési szertartások merőben eltérnek a keresztyén szokásoktól. A 2001. szeptember 11-i történések csak megerősítették az

amúgy is bebetonozódott előítéleteket, amelyeket az Öböl-háború és a Salman Rushdie-ügy keltettek (ez az író halálos fenyegetést kapott, mert a muszlimok úgy vélték, hogy írásai istenkáromlók).

Számos évszázadon keresztül a muszlimok egy távoli, de mégis számottevő terhet jelentettek azoknak szívében, akik az Úréinak vallották magukat. Mára már szinte ajtónk előtt vannak, s mégis jelenlétükre a spontán reakció általában a gyanakvás, félelem, vagy egyenesen a rosszindulat és elutasítás. Mások úgy vélik, hogy ők Isten büntetése rajtunk, mert elfordultunk Tőle.

Több mint 1300 éven keresztül elkötelezett emberek próbálták ledönteni a Sátánnak ezt az erődítményét, sajnos kevés sikerrel. Most pedig ezek az emberek a szomszédaink, és legtöbbször beszélik a nyelvünket. Isten Gondviselésénél fogva az Övéinek közvetlen lehetősége nyílik arra, hogy ezekkel az emberekkel kapcsolat-

ban legyenek éppúgy, ahogy Pál apostolnak is lehetősége volt, hogy kapcsolatot építsen a pogányokkal az első században. Az a tény, hogy a muszlimokat ilyen módon elérhetjük, azt jelenti, hogy hozzáférhetünk 1 milliárd olyan emberhez, akiket még semmilyen jelentős módon nem érintett meg a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliuma.

Emlékezzünk a samáriaiakra a Megváltó napjaiban! Meggyőződéssel hittek az egy Istenben, Ábrahám, Izsák és Jákób Istenében, de „vallásukba” sok hamis tanítást is belevegyítettek, és elutasították a Szentírás nagy részét. Előítélettel, mi több, gyűlölettel tekintettek rájuk mindazok, akik a „szövetség ígértét” birtokolták, mégis közvetve és közvetlenül az Úr kegyelmesen cselekedett velük, amikor megsztotta velük az evangéliumot.

Az ígélet szerint jobb időkben „*ott állnak az idegenek, és legeltetik juhaitokat, és a jövevé-*

nyek szántóitok és vinczelléritek lesznek” (Ézs 61,5). A Zsoltárok 96,10 azt mondja: „Mondjátok a népek között: Az Úr uralkodik.” Pál így tett, amikor azt mondja „Mert Krisztus Jézusban sem a körülméltetés, sem a körülméltetés nem használ semmit, hanem az új teremtés. És a kik e szabály szerint élnek, békesség és irgalmasság azokon, és az Istennek Izráélén”. (Gal 1,15-16).

Ha az evangéliumot a muszlimokhoz is el akarjuk juttatni, meg kell őket ismernünk; nekik is ugyanolyan kételyeik, félelmek, és reményeik vannak, mint minden más bűnös embernek. Igaz ugyan, hogy vannak hasonlóságok az iszlám és a keresztyénység között, a hangsúlyt mégis a különbségekre kell fektetnünk, pontosabban az evangélium egyedülállóságát kell hangsúlyoznunk. Ki kell emelnünk azt is, hogy a muszlim felfogás, miszerint alá kell vetnünk magunkat annak az Istennek, aki szerintük túl hatalmas és túlságosan távoli ahhoz, hogy szeresse az embereket, nagyon különbözik a keresztyén hittől, ami abban az Istenben hisz, aki szeretetéből elküldte a Fiát, mint Jó Pásztort, hogy megkeresse és megtalálja az emberi nem elveszett juhait.

Következtetés: Mohamed úgy kezdte „küldetését”, mint az igazság hirdetője, ahogyan ő látta azt, valójában ez azonban a tudatlanság ösvénye volt. Mindez oda vezetett, hogy személyes nézeteit, és a számára kedvezőbb politikai lépéseket fölé emelte azoknak az erkölcsi alapelveknek, amelyeket ezt megelőzően ő maga is tanított. Azt állította magáról, hogy ő Isten igaz prófétája, de üzenete és erkölcsi értékrendszere ellentmondásban állt Isten igaz prófétáiéval. Így vált egyikévé azoknak a hamis prófétáknak, akikről maga Krisztus mondta,

hogy megpróbálják elhitetni még a választottakat is (Máté 24,24).

Az iszlám nem veszi tudomásul elbukott állapotunk szörnyűségét, így hát nem is látja megváltásunk szükségességét. A külső rituálék vallása ez, amely az isteni kegyelem megnyugtató ismerete nélkül tekint az élet végére. Az iszlám az embertől olyan távolinak látja Istent, hogy fel sem tételezi, hogy Ő gyengéd érzéseket táplálhat bárki felé is. Alapjaiban véve tehát az iszlám semmi-

ben sem különbözik több ezer más vallástól, amelyek gondolata megtéretlen elmékből pattant ki, akik az ördög törébe estek (2Tim 2,26).

Jézus Krisztus evangéliumából siker származik, mert Ő az Isten Fia. Mohamed halott már 14 évszázada. Egyedül Jézus az, aki azt mondhatja magáról, hogy Én vagyok „az Élő; pedig halott valék, és ímé élek örökkön örökké Amen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai” (Jel 1,18). Néhányan közülük már megértették ezt az igazságot, s nekünk állhatatosan imádkoznunk kell, hogy még többen megszabaduljanak a törvény, a hagyományok és egy halott ember szavainak fojtogató béklyóitól, és megismerjék az igazságot, az életet és a szabadságot a mi Urunkban. Mert ezek a szavak mindig igazak lesznek: „Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valóssággal szabadok lesztek” (Jn 8,36).

Rev. A. Macdonald

*The Banner of the Sovereign
Grace Truth* cikke alapján
fordította André Viktória

Tizenéves terroristák? (2. rész)

A szülők gyakran úgy tekintenek tizenéves gyerekeikre, mint az Al-Kaida egy ifjú tagjára, ami helytelen és szűk szemléletű.

Az alábbi cikkben olvashatjuk összefoglalóját annak az interjúrészletnek, amelyet Peter Hastie készített Dr. Paul Trippel. Peter Hastie az ausztráliai Presbiterianus magazin szerkesztője.

Melyek azok a legfontosabb alkalmak, amikor a szülők jelentős szerepet játszhatnak a tizenéves gyermekeik életében?

A Biblia útmutatást ad mindazon nehézségekre vonatkozóan, amelyekkel a különböző korban és kultúrában élő tizenévesek küszködnek. Például képzeljük el, hogy egy fiú a következőket mondja az apjának: „Apa a tevéket be kell állítanom az istállóba” vagy a mai példa: „Apa, elfelejtettem feltankolni a kocsit.” A Bibliában minden generációs problémára találunk megoldásokat. Amikor az Írásokat olvassuk, elég világosan láthatjuk, hogy a Biblia egyértelműen beszél a fiatalok problémáiról is. Azok a harcok, amelyekkel a kamaszok küzdenek kiváló alkalmat nyújthatnak azoknak a szülőknek, akik szeretnék megérteni, hogy milyen nehézségeken is mennek keresztül gyermekeik a kamaszévek alatt.

A Példabeszédek könyve nagyon világosan felhívja a figyelmünket arra, hogy a tizenévesek nem szomszjúhózzák sem a bölcsességet, sem azt, hogy állandóan helyreigazítsák őket. Szülői pályafutásom során egyik gyermekem sem mondta nekem soha, hogy

„Apa, figyelj csak! Hazafelé jövet a buszon azon gondolkodtam, hogy te milyen bölcs ember vagy. Úgy szeretnék a lábaidnál ülni és hallgatni a bölcsességed.” vagy egy másik esetet nézve: „Apa, most már tudom, hogy amikor helyreigazítasz, tulajdonképpen azt azért teszed, mert szeretsz engem. Bárcsak többször helyreigazítanál!” Nos, milyen célokat tűzzünk ki magunk elé kamasz gyermekeink nevelésében? Szülőként rájöttem, hogy a bölcsesség elengedhetetlen ahhoz, hogy Isten előtt kedvesen járjunk el, de ez nem az, amire a gyermekem áhítozik.

Nos, nézzük meg mivel is állunk szemben, mi az alaphelyzet. A feladat az lenne, hogy olyasvalamit próbáljunk meg eladni gyermekünknek, amire ő igazából nem vágyik. Ebből kifolyólag úgy döntök, hogy megpróbálom a lehető legbölcsebbnek mutatkozni minden körülményben, mi-

vel szeretném megmutatni neki, hogy a bölcsesség egy csodálatos dolog. Szeretném, ha minél több bölcsességet adhatnék át neki, hogy azt buzgón kereshesse a későbbiekben is. A lényeg, amire szeretnék itt rámutatni az, hogy a tizenéves gyermekeink különböző harcainak minden területe egy kiváló lehetőséget adhat a szülőnek arra, hogy Isten félelmére taníthassa őket.

A tizenévesek egy másik jellemzője a törvénykezésre való hajlam. Nem túlzottan rajonganak Isten törvényeiért, rendszerint lázadoznak a felállított szabályok ellen, és szeretik tudni, hogy meddig mehetnek el egy-egy határvonal felállításában. Gyakran hivatkozom arra a példára, hogy ha Isten törvényét egy kerítéshez hasonlítanánk, akkor a gyermekeim arca kerítésnyomokkal lenne tarkítva. Tizenévesekként gyakran nekifeszültek ezeknek a kerítéseknek, ame-

lyeket legszívesebben ledöntöttek volna. Nyilvánvalóan az sem oldaná meg a gyermekeink felé felállított határvonalak problémáját, ha különböző vitákba bonyolódnánk arra vonatkozóan, hogy meddig is feszíthetik ezeket a húrokat. Hogy miért nem? Hát azért, mert a gyerekeink, igazából egy hazugságban hisznek. Ez a hazugság pedig nem más, mint, hogy azt hiszik, hogy a jó dolgok a kerítés másik oldalán vannak, és Isten távol tartja azokat tőlük. Amit ebben az esetben tennünk kell az, hogy tekinteteket a kerítésen belüli területre irányítjuk, és megmutatjuk nekik mindazokat a nagyszerű dolgokat, amelyekre Isten elhívott bennünket. El tudunk képzelni egy olyan várost, ahol mindenki gyengéd és kedves a másikkal, soha senki nem lopott el semmit, ahol nincs irigység, gyilkosság, házasságtörés, mohóság és ahol mindenki mindig türelmes? Ez Isten országa! Nos, látjuk már végre, hogy a tizenéves gyermekek különböző életszakaszaiban milyen csodálatos lehetőségek adódnak nekünk szülőknek, hogy Istenre irányítsuk tekintetüket!

Említetted korábban, hogy ha a szülők nem tekintenek

úgy gyermekeik tinédzser éveire, mint egy páratlan lehetőségre a nevelésben, akkor az arra utal, hogy valami nincs rendben a szülők lelki életével. Tulajdonképpen mi a probléma olyankor a szülőkkel, amikor neheztelni kezdenek tizenéves gyermekeikre?

A tizenévesek életében dinamikus változások mennek végbe kapcsolataikban. Amikor még a gyermekem kicsi, akkor többé-kevésbé úgymond az én napirendemhez kell alkalmazkodnia. Én vagyok az, aki irányítja a dolgokat és egyben az ő életét is. Oda megy, ahová én akarom, a házba csak azokat a barátokat hívhatja, akiket én jóváhagyok. Mindamellet, minél jobban szélesedik tizenéves gyermekem világa, annál kevésbé állnak fenn ezek a feltételek, és ennek a bűnös kamasz gyereknek hihetetlen képessége van arra, hogy jól összekuszálja a dolgokat számomra.

Tulajdonképpen, nem is lehet másképp. Minden egyes döntése összeütközésbe kerül az enyémmel. Gyakran mondom a szülőknek, hogy ez olyan mintha sokáig álldogálnának egy pocsolya mellett anélkül, hogy sárosak lennének. Lehetséges-e ez?

A tény az, hogy minden kamaszgyerekes szülőnek egy olyan személyt kell nevelnie, aki azzal küszködik, hogy megbékéljen a világgal. Továbbá meg kell látnunk azt is, hogy minden kamasz egyben egy bűnös ember is, és azt próbálja megtanulni, hogyan is kell élnie az Isten által alkotott világban, hogy mit jelent istenfélőnek lenni és milyen veszélyeket rejtenek a bűnök. Sajnos nem tudjuk kiküszöbölni azt aényt, hogy ennek ne legyen hatása a mi életünkre, és ez az, amiért a szülők gyakran ki nem állhatják a kamasz gyermekeiket.

A kamaszok már nem ugyanazok az aranyos kis gyermekek, akiket a karjainkban tartottunk még nem is olyan régen. Oh, hogy szerettük őket hallani gögicselni és milyen jó volt érezni a finom babaillatukat! Milyen ironikusnak tűnik, ha arra gondolok, hogy az az aprócska kis gyermek, aki annyi örömet hozott az életünkbe, ugyanaz a személy, akit most ki nem állhatok, és aki annyi bosszúságot okoz. Szívem mélyén nagyon is nehezményezem, hogy már nincs meg az a kényelemérzetem és irányításom a gyermekem élete felett, ami korábban megvolt.

Tulajdonképpen, amikor a kamasz gyerekünknek sikerül felidegesítenie, egyben rávilágít az önimádatomra, ami egy szörnyű bűn az életemben. Pál apostol a 2Kor 5,15-ben így figyelmeztet bennünket, hogy Jézus azért jött el „*hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.*” Jézus azt mondja, hogy az önzés a bűn következménye, és ha nem vigyázunk, akkor egy idő után csak saját magunkkal fogunk foglalkozni.

Nos, akkor mit is akarok? Megszentelt, önmagukat nevelő gyermekeket, akikkel elmehetnek egy étterembe úgy, hogy nem

hoznak rám szégyent. Olyan gyerekeket akarok, akik maguktól megcsinálják a házi feladatukat, anélkül, hogy én mindig a sarkukban lennék. Egy könnyű, tehermentes életet szeretnék, és hogy őszinte legyek, be kell vallanom, hogy soha nem gondoltam volna, hogy szülőnek lenni azt jelenti, hogy az egész életemet a gyerekeimért kell áldoznom. De pontosan ez az, amit Isten kér tőlem, és amire elhívott. A megváltásom nemcsak Krisztus dicsőségébe került, hanem az életébe is, Ő azt áldozta fel érterem, és ez kell, hogy legyen a példa számomra is.

Nos, akkor milyen motivációnak és megközelítési módszernek kell jellemeznie a szülőt, vagy szülőket, hogy helyesen viszonyuljanak kamaszkorú gyermekeikhez?

Először is: meg kell értenünk, hogyan ásta alá, és egyben értékelte le a mai modern munkahelyi morál a családi kapcsolatok fontosságát. Ezt a trendet a modern ipari forradalom hozta magával. Kétszáz évvel ezelőtt, még az iparosodás előtt, ha egy család krízishelyzetben volt, egyszerűen csak becsukták a boltot, amelyet vezettek, hogy megoldják a problémát. De ha a férfiaknak el kell menniük otthonról, ahhoz hogy dolgozhassanak, attól kezdve az ipar fogja diktálni az iramot a család életében. Ugyan ki tehetné meg manapság azt, hogy azt mondja a főnökének, hogy ma két órával később megy be dolgozni, mert egy fontos dolgot kell, hogy megbeszéljenek otthon, és ez a dolog nem tűr halasztást? Valahogy így szoktuk megoldani a problémát: „Most nem tudok ezzel foglalkozni, már a munkahelyemen kellene legyek.”

Mivel a munka és a családi élet különvált egymástól, ezért a

férfiak sikerüket a munkahelyen elért sikerekben látják, nem pedig az otthoni dolgokban elért sikerekben. Aztán ehhez jön még az a probléma, hogy a nőknek is gyakran dolgozniuk és utazniuk kell a munkahelyükre, és a nők is a munkahelyen elért teljesítményekben mérik le sikerüket. A mai világ családjai több generációval le vannak maradva azoktól a keresztyén családoktól, akiknek a gondolkodásában még a család játszott a főszerepet. Sajnos ma, amikor azon tűnődünk, hogy vajon mit is jelent a sikeres élet, nagyon ritkán jutnak eszünkbe a családi kapcsolatainkban elért sikereink. De ennek nem így kellene lennie! Változnunk kell ebben is, hiszen semmilyen karrier, vagy siker nem lehet fontosabb Isten munkájánál gyermekeim lelki életében.

Hogyan lehetünk megértőbbek kamasz gyermekeinkkel szemben, ha végre eldöntöttük, hogy szeretnénk egy meghatározó szerepet betölteni lelki fejlődésükben?

Véleményem szerint a legnagyobb segítséget az adja, ha emlékeztünkben tartjuk azt, hogy a kamasz gyerekünk tulajdonképpen nagyon is ránk hasonlít. Sajnos gyakran azt képzeljük, hogy a kamaszok egy külön kategóriát

képeznek, olyanok mintha az égből pottyantak volna, annyira idegen a gondolkodásmódjuk a miénktől. Alázat kell ahhoz is, hogy észrevegyük, hogy szinte ugyanazokkal a harcokkal küzd a gyermekünk, amelyekkel mi magunk is. Képzeljük el, hogy a gyerekünk ma estig halasztotta a beadandó iskolai dolgozata megírását, és több mint valószínű, hogy azt már nem tudja befejezni holnap reggelig. Vajon soha nem fordult elő velünk is hasonló dolog? Hát persze, hogy igen. Ha belátjuk, hogy mi sem vagyunk különbek, akkor valószínűleg nem fogunk rátamadni és kioktatni őt és hasonlóképpen szólni: „Hogy merészeled ezt tenni? Az én időmben soha eszembe sem jutott, hogy ilyet cselekedjek.” Ehelyett inkább megpróbálok ugyanolyan bűnös emberként közelíteni hozzá, mint amilyen ő is. Ez az a pont, amikor a vele való kapcsolatomat az evangéliumra és nem pedig szabályokra építem, és ez egy kiváló alkalmat jelent arra nézve is, hogy Krisztusra mutassak, és ezt mondjam neki: „Fiam, van szabadulás mindkettőnk számára az Úr Jézus Krisztus személyében és munkájában. Mindkettőnk számára van remény. Nekem is ugyanannyira szükségem van a kegyelemre, mint neked. Bár melletted vagyok, de ne

kérdd tőlem, hogy írjak a tanárodnak, hogy megkérjem, hogy mentesen fel téged a beadandó dolgozat megírása alól.”

Remélem látjátok, hogy ez egy teljesen más megközelítés. Meg vagyok győződve arról, hogy az önigazoló stílus, vagyis az „Én jobban tudom, mint te.” reagálásra a kamaszok bezárkóznak, és egyáltalán nem fognak megnyílni nekünk. Ez az, amiért keresztyén szülőkként nem szabad ezt a nevelési módszert alkalmaznunk.

A Bibliában, a Példabeszédek könyvében található bölcs mondanások nyújthatnak segítséget a kamaszok nevelésében? Hogyan készülhetnek fel a szülők szülői felelősségükre?

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a tizenéveseket, muszáj foglalkoznunk velük is. Amikor a Példabeszédek első néhány fejezetét olvasom gyakran megdöbbenek azon, hogy tulajdonképpen ezekben egy apa tanácsait olvashatjuk, amit a fiának ad. „*Fiam figyelj tanácsaimra, tartsd számon rendelkezéseimet.*” Elhatároztam, hogy újra és újra át fogom olvasni az első 8 fejezetet. Szó szerint százszor olvastam már át és számos témára bukkantam, amelyek újra és újra megismétlődnek. Szülőként megtanultam, hogy ha többször el kell ismételnem egy dolgot a gyerekeimnek, az azt jelenti, hogy pont egy harccal küszködnek. Azok a témakörök, amelyekről a Példabeszédekben olvasunk, egy csodálatos képet adnak arról, hogy milyen tipikus kísértései és harcai vannak a fiataloknak. Ezek viszont jó mintát adnak arra, hogy elgondolkodjunk azokról a dolgokról, amelyekkel szembesülni fogunk gyerekeink kamaszéveiben.

The Banner of Sovereign Grace Truth 2006 szeptemberi számából fordította Nagy Márta

Az Urat dicsőítő éneklésről

Az Úrnak való éneklés nemcsak néhány énekléshez jobban értő ember hóbortja, hanem minden keresztyén ember kötelessége és kiváltsága. Isten Igéje számtalan helyen felszólít az Úrnak való éneklésre. „*Énekeljete Istennek, énekeljete! Énekeljete királyunknak, énekeljete!*” Így biztatják Kóráh fiai Isten népét a 47. zsoltárban. Egy másik helyen ezt olvassuk: „*Énekeljete az Úrnak új éneket; énekelj az Úrnak te egész föld! Énekeljete az Úrnak, áldjátok az Ő nevét, minden nemzet között az ő csodadolgait*” (Zsolt 96,1-2). Az Úrnak való éneklés fontosságát és szükségességét a következő igeverssel is meg lehet erősíteni: „*Dicsérjete az Urat! Hiszen Istenünkről énekelni jó; hiszen őt dicsérni gyönyörűséges és illendő dolog*” (Zsolt 147,1). Nem minden éneklés, ének illendő. Istent dicsérni, Istenről énekelni viszont ékes dolog. Ha tehát sze-

retnének valamit tenni, ami illendő, énekeljünk az Úrnak. Ezért volt olyan keresztyén, aki elkötelezte magát az éneklés mellett, mert tudta, hogy ez egy jó dolog. Így ír a zsoltáros: „*Dicsérem az Urat, amíg élek; éneklek az én Istenemnek, amíg vagyok*” (Zsolt 146,2).

Az éneklés fontosságáról és gyakorlatáról sok-sok példa tesz bizonyosságot az Ószövetségben. Énekel, vagy erre buzdított például Mózes (2Móz 15,1); Miriám (2Móz 15,20-21); Debora (Bír 5,12); de ide sorolhatjuk a 150 zsoltárt és az Énekek Énekét is. Éneklésről már Dávid előtt is olvasunk, mégis a közösségi éneklés – és a zenei élet – megszervezése az ő nevéhez fűződik (1Krón 15,19-24; 16,4-7; 23,5-6). A továbbiakban, ha a királyok uralkodását vizsgáljuk, azt tapasztaljuk, hogy egy-egy lelki megújuláshoz, reformációhoz az éneklés

megújulása is társult. Akár Ezékiás király, akár Jósias király idejében bekövetkezett reformációról olvasunk, azt látjuk, hogy az Úrnak való éneklés is megleveledett.

Az Úrnak való éneklés szünetelt a babiloni fogság idején. A babiloniak noszogatták Isten népét az éneklésre: „*Babilon folyóvizeinél, ott ültünk és sírtunk, mikor a Sionról megemlékezünk. A fűzfákra, közepette, oda függesztettük hárfáinkat. Mert énekszóra nógattak ott elfogóink, kínzóink pedig víg dalra, mondván: Énekeljete nekünk a Sion énekei közül! Hogyan énekelnök az Úrnak énekét idegen földön?*” (Zsolt 137,1-4). Amikor az Úr keze ránk nehezedik, nincs erőnk az énekléshez. Ilyenkor csak siralmas gyászénekeket tudunk énekelni, mert hogy ilyenről is beszél a Szentírás (Ez 32,16). A fogságból való hazatérés után azonban az éneklés is megújult. Ezsdrás és Nehémiás külön hangsúlyt fektetett az éneklés helyreállítására is (Ezsd 3,10-11; Neh 12).

Az Újszövetségben is olvassunk éneklésről. Gondoljunk Zakariás vagy Mária énekére, de akár arra az eseményre, amikor Jézus a tanítványaival együtt dicséretet énekel. Az utolsó vacsora után Jézus kiment a tanítványaival az olajfák hegyére. Ezt az eseményt így adja vissza Máté evangéliuma: „*És dicséretet énekelvén, kimenének az olajfák hegyére*” (Mt 26,30). Pál apostol a lelki megújulásnak egyik eszközeként említi és ajánlja az éneklést. A megleveledéshez szükséges, hogy bölcsen járjunk, értjük meg Isten akaratát, áron is megvegyük az alkalmakat és teljesedjünk be Szentlélekkel, „*beszélgetvén egymás között zsoltárookban és dicséretekben és lelki énekekben, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak*”

(Ef 5,19). Végül pedig a mennyországban is van és lesz éneklés (Jel 5,9; 14,3; 15,3), és már itt a földön készülhetünk rá.

Az Úrnak való éneklés fontosságát és szükségességét tehát világosan láthatjuk az Igéből. Mondhatjuk, hogy mi eleget teszünk ennek a felszólításnak, ugyanis szoktunk énekelni a gyülekezetben, esetleg családi, vagy egyéni

csendességeink során is. Igen ám, de Isten Igéje nem csak arra szólít fel, hogy énekeljünk, hanem azt is meghatározza, hogyan tegyük ezt. Általánosan így lehetne megfogalmazni: éneklésünknek Istent dicsőítőnek kell lennie. Az éneklés ugyanis nem más, mint az Úr imádása, vagy az Úrhoz szóló imádság más formában. Az éneklésben az Úr jelleméről, cselekedeteiről, tulajdonságairól, illetve velünk való kapcsolatáról és a mi Őhöz való viszonyulásunkról, bűnbánatunkról, harcainkról énekelünk. Bármilyen éneket énekelünk, az a fontos, hogy Istennek tetsző legyen.

Az Istennek tetsző vagy Is-

tent dicsőítő éneklés először is hitből fakad. Hitetlen ember nem tud énekelni az Úrnak, csak az, aki megtapasztalta Isten hatalmát, szabadítását az ő életében. „*Én pedig éneklek a te hatalmatodat és reggelenként zengem a te kegyelmességedet; mert váram voltál és menedékem az én nyomorúságom napján. Én erősségem! Te néked éneklek, mert Isten az én váram: ő az én kegyelmes Istenem*” (Zsolt 59,17-18). Csak az tud így énekelni, aki ismeri Isten hatalmát és kegyelmességét. Isten nem gyönyörködik a képmutatásban, abban, ha valaki nem őszintén veszi ajkaira az istendicsőítő ének szövegét. Ami nem hitből van, bűn.

Az Istennek tetsző éneklés továbbá bölcs, értelmes. „*Énekeljete Istennek, énekeljete! Énekeljete királyunknak, énekeljete! Mert az egész föld királya az Isten: énekeljete bölcsességgel*” (Zsolt 47,8). A bölcs éneklésnek feltétele az, hogy az énekelt ének értelmes legyen, biblikus és építő tanítást tartalmazzon. A bölcsességgel való éneklés azt is jelenti, hogy odafigyelünk a szövegre és megértjük azt, amit énekelünk. Talán éppen erre az ószövetségi igeversre utal Pál, amikor azt írja, hogy „*...énekelek a lélekkel, de énekelek az értelemmel is*” (1Kor 14,15). Értsd meg tehát azt, amit énekel! Ha nem figyelünk oda, vagy ha nem értjük az ének szövegét, akkor ez nem egy bölcs, értelmes éneklés, és ebben nem tud gyönyörködni az Úr. A bölcs énekléshez a rendezettség, egységesség is szükséges. Ehhez viszont figyelembe kell vennünk a kottát és az abban található szabályokat.

Az Istennek tetsző éneklésben nemcsak értelemre, de érzelmekre is szükség van. Az Istennek tetsző éneklés olyan, ami megérinti az elmét, de a szívet is. Ezért írja a zsoltáros a követ-

kezőket: „Vígan énekelj az Úrnak te egész föld; harsanjatok fel, örvendeztetek és zengedeztetek. Zengedeztetek az Úrnak hárfával, hárfával és hangos énekléssel” (Zsolt 98,4-5). Szívünk, lelkünk benne kell, hogy legyen abban, amit az Úrnak éneklünk.

Ha valakinek mindezek után azzal van problémája, hogy nem szeret, vagy nem akar énekelni, akkor – mint megannyi más dolgot az életünkben – ezt is Isten elé kell vinnie és harcolnia kell azért, hogy az Őelőtte kedves cselekedeteket örömmel és hálával tudja tenni. Továbbá azt is gondolhatja valaki, hogy rendben, ez mind szép és jó, de én nem tudok énekelni! Nincsen szép hangom! Ha ténylegesen annyi ember nem tudna énekelni és annyianak nem lenne hangja, mint ahányan ezt gondolják vagy mondják magukról, akkor igazán elkésérítő lenne a gyülekezeti éneklés helyzete. A valóságban a „nem tudok” vagy „nem tudok jól énekelni” – és más ezekhez hasonló gondolatok – abban gyökereznek, hogy elszoktunk az énekléstől. A társadalom és ezáltal a hagyományok megváltozásával az éneklés egyre inkább kiszorul a mai em-

ber hétköznapjaiból. Természetesen vannak emberek, családok, akik a munkájuk miatt, mások hagyományörző vagy egyéb okokból kifolyólag többet foglalkoznak az énekléssel, de sokak számára csak egy régi – esetleg kellemetlen – emlékként maradt meg az éneklés az iskolai énekórákról. Így, ha több éven át csak ritkán és akkor is keveset énekelünk, szokatlan lehet a gyülekezetben – főként kisebb létszámú gyülekezetben – újra „használni” az énekhangunkat. A beszédhangunkat, mivel sokkal többször halljuk, már megszoktuk. Ne féljünk az énekhangunktól sem! Azon pedig, hogy szép vagy csúnya a hangunk, lehetőleg ne gondolkozzunk sokat. Isten nem azt nézi, ami a szemünkkel látható és nem azt hallgatja, ami a fül számára hallható. Fontosabb számára a szívünk állapota és a Vele való kapcsolatunk. Ha a szívünkben, elménkben helyén vannak a dolgok, ha vágyakozunk Isten után, ha szeretjük Őt és engedelmeskedünk Neki, ha észrevesszük életünkben áldásait, figyelmeztetéseit, ha Isten Igéje megszólít és felmelegít bennünket és a bibliai tanítások elevenen hatnak ránk,

ha nem élünk bűnben, hanem az Úr közelségében vagyunk, akkor nem nehéz énekelni az Úrnak. Az Úrnak való éneklésünk tehát akkor lesz eleven, élő, lelkes és Neki tetsző, ha a lelki életünk eleven.

A lelkiállapotunk mellett ezen a téren sem hagyhatjuk figyelmen kívül személyes felelősségünket. Próbálgathatjuk az éneklést otthon egyedül, akár valamilyen hanganyaggal – cd-vel, kazettával – együtt. Énekeljünk közösen a családtagjainkkal, keresztyén testvéreinkkel, ha lehetőség van rá, akkor kisebb csoportokban is. Ha nagyon bizonytalan valaki, akkor kérjen segítséget egy biztosabban éneklő testvértől. Így gyakorolhatjuk azt, hogy ne a másokra számítsunk. Ne a mellettünk ülőtől várjuk, hogy hangosabban és határozottabban énekeljen, hanem tegyünk így mi magunk!

Énekléskor ülünk, vagy állunk egyenes, de nem merev testtartással. Nyak és arcizmunkat lazítsuk el, és a has és rekeszizmunkat is használva hagyjuk, hogy bőven áradjon ki a levegő a tüdőnkből. „Énekeljetelek tele tüdőből, nagy bátorsággal. Ne

úgy énekeljétek, mintha félig aludnátok vagy félig holtak volnátok; hanem engedjétek ki hangotokat erővel. Ne féljétek vagy ne szégyelljétek hallatni hangotokat, ahogyan azt sem szégyelltétek, amikor a Sátán énekeit énekeltétek” – írja John Wesley.

Az egyéni felelősségünkön túl a gyülekezeti éneklés közösségi feladat is. Ehhez külsőképpen segítség lehet, ha nem lehorasztott fejjel mélyedünk a kottánkba. Tartsuk úgy az énekeskönyvet, hogy láthassuk a többiekét, de próbálkozhatunk a kotta nélküli énekléssel is. Valószínűleg sokkal több éneknek tudjuk fejből a szövegét, mint gondolnánk. Valamint próbáljunk figyelni másokra, hallgassuk az együtt, közösen megszólaló éneket. Az imádsághoz hasonlóan egy szívvel és egy lélekkel vigyük az Úr elé az énekekben való dicséretünket is.

Mindez nem könnyű feladat. Kitartó munkát és odafigyelést igényel, de Isten megérdemli és el is várja, hogy a lehető legjobbat adjuk Neki. Keresztényen kötelességünk, hogy gyakoroljuk magunkat az Ő dicséretében. Ha ráadásul valakit Isten zenei tehetséggel ajándékozott meg, akkor különösen gondot kell fordítania a gyakorlásra, tudása finomítására, a gyülekezete zenei nevelésére, hogy minél magasabb színvonalon szólalhasson meg Isten dicsőítése. Noha vitathatatlanul közösségi és egyéni élmény is az éneklés, és ez lehet a gyülekezet gyönyörűségére, mégsem válhat egy öncélú művészkedéssé, magamutogatássá, vagy eszközzé a gyülekezet szórakoztatására. Az Istent dicsőítő éneklés központjában soha nem állhat a hívő ember, hanem egyedül Isten Báránya: Jézus Krisztus.

Sikó Mihály és Sikó-Nagy Zita

Gyermeki ima – történet egy anya tollából

Hat éves gyermekemmel nemrég betértünk egy étkezdébe. Amikor leültünk az asztalhoz az étel mellé, a kisfiam kérte, hogy hadd adjon hálát Istennek az ebédünkért. Meghajtottuk fejünket az imához.

– Áldott légy, Isten, köszönjük Neked az ételt, és még jobban megköszönjük, ha Anyu vesz nekünk hozzá fagyit desszertnek. Krisztusért. Ámen.

A közelünkben lévő vendégek nevetésén keresztül hallottuk egy nő megjegyzését:

– Ez a probléma ezzel a környékkel, a gyerekek még azt se tudják, hogy hogyan kell imádkozni; fagyit kérnek Istentől. Még ilyet!

A fiam erre elkezdett sírni, és könnyes szemekkel ezt kérdezte:

– Nem jól imádkoztam? Isten most haragszik rám?

Megsimogattam a fejét, és biztosítottam arról, hogy jól imádkozott, és Isten nem haragszik rá. Ekkor egy idős bácsi jött oda az asztalunkhoz. Rákacsintott a gyerekre, és ezt mondta:

– Biztos vagyok benne, hogy Is-

ten szerint is remek imádság volt.

– Tényleg? – kérdezte a fiam. Majd odahajolt a bácsihoz, és a megjegyzést tevő nőre mutatva hozzátette:

– Az a probléma, hogy ő nem kéri Istentől a fagyit. A fagyit néha jól tesz a léleknek.

A fagyit az ebéd végén természetesen megvettem neki. Pár pillanatig csak nézte az előtte lévő gusztusos kelyhet. Majd megfogta, odament vele ahhoz a nőhöz, elé tette az asztalra, és egy nagy mosoly kíséretében ezt mondta neki:

– Tessék, ez a nénié. A fagyit néha jól tesz a léleknek, és az enyém már jól van.

„Imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt, és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,6-7)

Az E-Mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

Innen-Onnan...

Reformációi konferenciák...

Hálaadással gondolunk vissza a november első hétvégéjén megszervezett reformációs konferenciáinkra. Az Úr kegyelméből az idén is áldott napokat tölthettünk együtt. Külön örültünk annak, hogy a gazdag igei üzenetek mellett az Úr új résztvevőkkel és érdeklődőkkel is meglepett bennünket. Miskolcon 77, Szovátán 64, míg Beregszászban 24 személy vett részt ezeken a csendesnapokon. Istené legyen mindezért a dicsőség!

Keskeny Út

Németország: a több millió mohamedán hazája...

Az illetékes tartomány, Észak-Rajna-Vesztfália minisz-

terelnöke is megjelent a nemrégiben Duisburgban épült mecset ünnepélyes felavatásán. A híres isztambuli Hagia Szophia mintájára épült mohamedán imaház jelenleg Németország legnagyobb mecsete. Már 2600 iszlám imaház működik német területen, a mohamedánok száma pedig megközelíti a 3,5 milliót. Jürgen Rüttgers észak-rajna-vesztfáliai miniszterelnök megnyitóbeszédében síkraszállt a Németországban élő mohamedánok vallási jogainak maradéktalan betartása mellett, és ezzel kapcsolatban magától értetődőnek nevezte, hogy méltó mecsetekkel is rendelkezzenek. Leszögezte ugyanakkor azt is, hogy az ország területén élő iszlám hívőknek is kötelességük a német alkotmány tiszteletben tartása. A kormányfő kijelentése közvetlen utalás volt arra, hogy a közelmúltban több mecsetben nem csupán vallási témákkal foglalkoztak, hanem gyűlöletkeltő beszédek is elhangzottak. Így nem véletlen, hogy a duisburgi mecset ünnepélyes megnyitására a rendőrség különleges biztonsági intézkedéseket foganatosított, de rendezés nem történt. A 7,5 millió eurós költségből épült mohamedán imaház anyagi alapjának megteremtéséhez Észak-Rajna-Vesztfália és az Európai Unió 3 millió euróval járult hozzá, a fennmaradó összeget adományokból fedezték. Az iszlám építészeti hagyományai szerint tervezett mecset minaretje 34 méter magas és 1200 hívő befogadására alkalmas. Duisburgban a környék lakossága és a helyi egyházak messzemenőig támogat-

ták a mohamedán imaház létrehozásának a tervét. Kölnben, valamint Berlinben a hasonló kezdeményezések hangos vitákat és zajos tüntetéseket váltottak ki.

www.inforadio.hu

A mohamedánok vallási jogainak maradéktalan betartása szép célkitűzés. Még szebb lenne, ha a keresztyének jogait is maradéktalanul garantálnák... Merthogy egykor Németország a reformáció és több millió hitvalló keresztyén hazája volt...

Az evolúció és egyes „egyházak”...

Az evolúció elmélete nem ellentétes a Bibliával, de a Vatikán nem tervezi Charles Darwin posztumusz megkövetését a mintegy 150 évvel ezelőtti hideg fogadtatásért – hangzott el a Szentszék által jövő tavasszal rendezendő tudományos konferencia bejelentésének alkalmából. Gianfranco Ravasi érsek, a Pápai Kulturális Tanács feje közölte, 2009. március 3-7. között tudósok, teológusok és filozófusok részvételével tartanak konferenciát Rómában, ezzel emlékezve a fajok eredete megjelenésének 150. évfordulójáról. „Talán nem azért, hogy feltétlenül megállapodásra jussunk, hanem hogy a párbeszédnek és a valóság különböző interpretálásának lehetőségét fenntartsuk, esetleg eltérő szempontok alapján” – mondta az egyházi vezető. A ke-

resztény egyházak hosszú ideig ellenségesen fogadták a természettudomány forradalmi eszméjét, mert az ellentmondani látszott a Biblia szó szerinti olvasatának. Néhány nappal ezelőtt Malcolm Brown, az anglikán egyház vezetője felekezete bocsánatkérését tette közzé azért, ahogyan az anglikánok fogadták annak idején Darwin tanait. Az ötvenes évek elején XII. Piusz pápa az evolúciót mint az ember kialakulásának leírására alkalmas tudományos megközelítést jellemezte, majd II. János Pál ezt 1996-ban megerősítette. Ravasi érsek azonban kijelentette: a Vatikán nem kér bocsánatot Darwintól, mivel a Szentszék „sosem vádolta semmivel, a könyveit sosem tiltotta”, és mivel „a történelem nem válhat folyamatos ítélőszékké”. A kreacionizmus az a hit, amely szerint Isten hat nap alatt teremtette a világot úgy, ahogyan azt a Biblia leírja. A katolikus egyház ma a Genézist nem szó szerint értelmezi, hanem a teremtés folyamatának allegóriájaként. Így nem lehetetlen az evolúció gondolatának elfogadása. Felfogásuk egyfajta „teista evolúció”, amely szerint nincs ok arra, hogy ne fogadjuk el: Isten akár a biológiai alkalmazkodást és kiválogatódást is használhatta a teremtésben. Ugyanakkor szembeszáll mindazokkal, akik az evolúciós elméletet az ateizmus bizonyítékaként értelmezik, és azokkal is, akik a Genézist „tudományos” szövegként használják. Egyes más keresztény felekezetek – főként az amerikai konzervatív protestánsok – Mózes első könyvét betűről betűre hitelesnek fogadják el, és ellenzik a természettudományok evolucionista felfogásának tanítását a közoktatási intézményekben. Ravasi megjegyezte: a kreacionizmus kérdése szigorúan „a teológiai szférába” tarto-

zik, és nem használható „a tudományban ideológiailag”. XVI. Benedek pápa legutóbb éppen franciaországi látogatása során lépett fel a Biblia szó szerinti értelmezésével szemben...

MTI

Milyen jó, hogy nem kell szorongva várunk jövő márciusig ahhoz, hogy megtudjuk miként állt elő az a világ... Csupán hinni kell Mózesnek...

Harc a világhálón...

A Google – mint az egyik legnagyobb internetes keresőrendszer – ezentúl biztosítani fogja az abortuszellenes oldalak elérését. Korábban a Google ilyen jellegű reklámok és oldalak elérését nem tette lehetővé, de egy brit keresztyén jogvédő intézetnek mégis sikerült ezt kiharcolnia. A Christian Institute jogászai a szólásszabadságra és a vallásszabadságra hivatkozva érték el ezt a váratlan áttörést. A Google meg idejében elkerült egy kellemetlen próbapert...

The Christian Institute

Sok fronton lehet és kell is harcolni...

A szülők minden nap hazudnak gyerekeiknek...

Egy átlagos szülő körülbelül 3 ezer ártatlan hazugságot mond gyerekeinek, amíg az eléri a nyolcéves kort – derül ki egy brit felmérésből. Egy angol baba-mama internetes oldal felmérésében csaknem háromezer szülő vett részt. Kiderült, hogy minden egyes nap az anyukák és az apu-

kák legalább egy apró füllentést mondanak gyerekeiknek. A klasszikus ártatlan hazugság között van az, hogy a Mikulás csak a jó gyerekeknek hoz ajándékot – ezt a szülők 84 százaléka mondja a gyerekeknek. A második leggyakrabban hangoztatott szülői füllentés szintén a Mikulással kapcsolatos: a Téliapó csak azokat a gyerekeket látogatja meg szenteste, akik rendesen elmennek aludni előtte (Nagy-Britanniában nem a Jézuska, hanem a Mikulás hozza az ajándékot a karácsonyfa alá). A szülők 48 százaléka úgy gyözködi csemetéjét, hogy egyen spenótot, hogy azt mondja neki: attól lesz erős. Közel 40 százalékuk bevallotta, azt mondja gyerekeinek, hogy ne bandzsítson, mert ha a szél iránya megváltozik, úgy marad. A felmérésben részt vett anyukák és apukák többsége szerint a gyerekeket nagyjából nyolcadik születésnapjukig lehet becsapni ezekkel a füllentésekkel, addig azonban gyakorlatilag mindent elhisznek, amit a szülők mondanak nekik – sőt továbbadják azokat a tanáraiknak, barátaiknak, és még a családtagoknak is. A vizsgálatból kiderült, hogy egy átlagos szülő csaknem 3 ezer apró hazugságot mond kisgyerekeinek. „Az az ér-

dekes, hogy a legtöbb ártalmatlan kis hazugságot a szüleinktől hallottuk, ők pedig szintén a szüleiktől, így a füllentések egyik generációról a másikra vándorolnak” – mondja Kathryn Crawford, a vizsgálat vezetője.

www.inforadio.hu

Elgondolkodtató felmérés. Remélhetőleg a keresztyén otthonokban azért más a helyzet...

Kikényszerített bocsánatkérés...

Egy dél-afrikai Pretoria közeli holland református gyülekezet arra kényszerült, hogy levélben is bocsánatot kérjen egyik elbocsátott homoszexuális zenetanártól. Emellett a bíróság 87,000 Rand (dél-afrikai pénznem) kártérítés megfizetésére is kötelezte a gyülekezetet. Az ügy kirobbanása előtt a gyülekezet előjárói megpróbálták lelkigondozni a tanárt, de az elutasította ezt, mondván, hogy szexuális orientációja csupán rá és Istenre tartozik. Mivel a gyülekezet ragaszkodott a Szentíráshoz, az ügynek per lett a vége...

Free Church Witness

Meggyőződéseinknek lassan forintosítható ára lesz! Vajon készen állunk-e ezt kifizetni? Rövidesen kiderül, hogy mennyire „drága” egy-egy meggyőzésünk...

Amikor őszintén beszélnek...

Hagyomány. Szó sincs nálunk a Sola Scriptura kizárólagos érvényéről a gyakorlatban. Dogmatikai kijelentéseinkben lehet, hogy ez szerepel. Ámde törvénye-

ink is vannak, azokban egyebet találunk. Úgyszintén egyházunk kormányzásának mindennapjaiban. A gyülekezeti életben szintén. Kegyességi szokásainkban szintén. Miként várhatnók, hogy ez az istentisztelet formájában és tartalmában ne bukkanjon elő, ott ne legyen semmi más, csak olyan elemek és felépítés, amely szentírási? Hagyományaink keletkeztek, léteznek, döntenek. Sokszor nem teológiai alapelvek, nem ésszerű meggondolás vagy tudományos vizsgálódás eredménye valamely elhatározásunk, vagy éppen előre mutató javaslatok elutasítása. Nem az a baj, hogy van hagyományunk, hanem az, hogy érvényének és funkciójának a tisztázása hiányzik – liturgiánkban teljesen. Hagyományainkat nem elvetnünk kell, hanem becsülnünk (mert megtartó erőnek bizonyultak válságos történelmünk folyamán), helyüket kell megtalálnunk, értéküket, egyben határait is megfogalmazzunk.

Confessio (2008-2)

A Magyarországi Református Egyház egyik fontos kiadványát, a Confessiót olvasgatva bukkan- tam a fenti megállapításokra. A cikk liturgiai szempontból ele-

Ég a kunyhód?

A hajótörés egyetlen túlélőjét a tenger hullámai egy kis lakatlan szigetre vetették. Lázasan imádkozott Istenhez, hogy mentse ki onnan. Azt evett, amit a szigeten talált, és amit a tengerből ki tudott fogni. Közben pedig egyre csak a horizontot kémlelte, hátha meglát egy arra járó hajót.

Hogy védje magát az elemektől, összegyűjtötte a tengerből a hajó darabjainak uszadékfáit, és egy kis kunyhót eskábált. Egy nap azonban, amikor élelemgyűjtés után a sziget másik végéből tartott haza, meglátott egy nagy füstoszlopot. A legrosszabb volt, amire számított: lángokban állt a kunyhó, és benne minden holmija, amije csak volt. Haraggal és a keserűséggel telve csak állt ott, és bámult maga elé. – Istenem, hogyan tehetted ezt velem? – kiáltotta, és térdre rogyott. Aznap este a kilátástalanság érzésétől sírva merült álomba a part homokján.

Másnap korán reggel egy a szigethez közeledő hajó jelzőhangjára ébredt. A hajó azért jött, hogy elvigye a hajótöröttet.

– Tegnap alkonyatkor meglátuk a füstjelet, azért jöttünk erre – mondta a kapitány.

Milyen könnyű elkedvetlenedni, és feladni, amikor rosszul mennek a dolgok, de ne felejtjük el, hogy Isten mindenkor, még a fájdalom és a szenvedés idején is munkálkodik. Emlékezz majd akkor, amikor a te "kis kunyhód" ég, hogy a lángokból felszálló füst talán éppen Isten kegyelmére mutat majd rá.

Az E-Mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta:

Tihanyi Pál

Lelki legeltetés II.

Sokan megszokhatták, hogy az utolsó oldalakon levő cikk nem nekik íródott, ugyanis, ha csupán felületesen olvassák – jelen esetben Keresztúri Pál nyomtatott prédikációját – akkor abból semmi hasznuk, és örömük nem lesz. Olyanoknak szánták és nyomtatták ki ezt a prédikációt akár az eredeti formájában 1645-ben (mi a második kiadást használtuk 1649, Nagyvárad), akár ebben az újságban, akik gondolkodva, elmélkedve, olvassák ezt. Hogy milyen nagyszerű ez a prédikáció az eredeti formájában azt csupán sejtetni lehet, hiszen a „magyarosítás” vagy „korszerűvé tétel” minden egyes lépésével romlik a zamata, (negatív irányba) változik az íze a nyelvnek. Az elmélkedés különö-

sen erőteljes szükségessége viszont a nyomtatott szöveg prédikáció jellegéből fakad. Elmondva bizonyára sokkal bővebben ki voltak fejtve a prédikáció pontjai és részei. A nyomtatott, és így rövidített változatnak az értéke viszont éppen abban áll, hogy lehetőséget ad, és alapot szolgáltat az elmélkedéshez. Megadja a mondanivaló fő irányvonalát, és ha az olvasó azt használva időt szán a végiggondolásra, elmélkedésre, akkor bizonyosan áldást nyer belőle. Aki már próbálta, az tudja, hogy milyen különleges „gyönyör” van az ilyen jellegű elmélkedésben. Ehhez kívánjuk Isten Szent Lelkének jelenlétét és a kegyes olvasóban való munkálkodását.

Tamás Sándor

„Azért sem miben meg nem fogya tkozom” (Zsolt 23)

Ezekben az igékben két dolog van:

1. A reménység, amikor azt mondja: Meg nem fogyatkozom.

2. A reménységnek nagy volta, amikor azt mondja: Semmi-
ben meg nem fogyatkozom.

Ezzel azt mondja, hogy az istentelenek mindenkor szűkölködnek, de órá úgy vigyáz az Úr Isten, hogy semmiben soha szükségget nem lát.

Tanulság:

Akiknek Isten az őriző pásztora, azok soha semmi nélkül nem szűkölködnek. Itt azt szükséges tudnunk, hogy mi az, ami nélkül szűkölködnek a bűnös emberek.

Szűkölködnek oly erő nélkül...

1. ... amely segít a magukra vont átok alól kimenedni.

2. ... amely által Istennél elvesztett békeségüket ismét megnyerhetnék.

3. ... amely a magukra vont bűnből kitisztíthatná őket.

4. ... amely a bűn helyett

menyei jókkal építhetné fel őket.

5. ... amely lelki eledelt biztosíthatna nekik.

6. ... amely által úgy megerősödhetnének, hogy az ördögnek ereje soha nem szakaszthatná el őket Istentől.

7. ...amelytől a halálnak rajtuk hatalma nem lehetne.

8. ...amely által haláluk után olyan helyet remélhetnének, ahol örökké békeségben lehetnének.

Ezekben minden jó megvan, de akiknek Isten az őriző pásztora, azoknak mindezek készen vannak.

1. Mert azokért Krisztus maga lett átokká, és a törvénynek rettenetes átka alól őket megszabadította.

2. Mert Ő elvette az Atyának rajtuk levő haragját és örökkévaló békeséget szerzett nekik.

3. Mert Krisztus a vére által őket minden bűnükből kitisztította, úgy hogy a bűnnek semmi hatalma nincs rajtuk.

4. Mert Ő azoknak, akiknek pásztora, a bűn helyett a Szent

Lelkét oltja szívükbe, és magával együtt ad minden bőséget és értelmet.

5. Ételül és italul adja az Ő megelevenítő beszédét, sőt ételül a maga testét és italul a maga véré, mely után soha senki meg nem éhezik és meg nem szomjazik.

6. Elrontja az ördög erejét, hogy akiknek Ő a pásztora, azokat a pokolnak semmi ereje se ragadhassa ki a kezéből.

7. Még csak meg sem hálnak azok, hanem a halálból átmennek az örök életre.

8. Ha ez a földi házuk e világgal együtt tűz által meg is ég, az egekben sok hajlék készítettik azoknak, ahol lakozhatnak vég nélkül való örömben.

Immár gondold meg, hogy mi nélkül szűkölködnének azok, akiknek Isten mindezeket megadja? Igaz tehát az, hogy akiknek Krisztus az őriző pásztora, azok soha semmi nélkül nem szűkölködnek.

Haszna:

Meg kell feddni itt azokat, akikről bár elhiszem, hogy Isten

nekik is pásztoruk, és mindezek a jók közölve vannak velük, de ők elfeledkeznek róla, hogy az Isten pásztoruk, és saját magukról sok ideig elfordítják Isten pásztori kegyelmességeit.

A következőképpen van ez:

1. Vannak, akik elhiszik, hogy nekik őriző pásztoruk a Krisztus és mégis, amikor valami dolgot véghez akarnak vinni, akkor emberi erőbe helyezik bizodalmukat; a maguk okoskodásába, vagy jóakaróiknak segítségébe. Ezek elfeledkeznek a Krisztus pásztorságáról, és az átokra viszik vissza magukat: mert „átkozott, aki emberben bíz” (Jer 17,5).

2. Vannak, akik Krisztus pásztorsága alatt hamisan szólnak felebarátaik ellen, hamisan kívánják romlásukat. Ezek is elfeledkeznek Krisztus pásztorságáról, és az előbbi haragra ingerlik az igaz Istent: mert az ilyenek ellen nyilván van az Isten haragja a mennyből (Róm 1,18).

3. Vannak, akiket bűneikből Krisztus megtisztított, megeleve-

nített a szomorú halálával, de ismét visszatérnek azokra, és ezáltal magukat ismét megölik (Róm 7,11).

4. Vannak, akiket Krisztus pásztorsága az Ő Szent Lelkének sok ajándékaival felruházott, de cselekedeteik mégis a Szent Lélek munkái ellen vannak, és így magukban megszorítván a Szentlélek Istent, Őt a saját maguk ellenségévé tették (Ézs 63,10; Ef 4,30).

5. Vannak, akiket Krisztus a pásztori beszédével legeltet, figyelmeztet a gonoszra, édesget a mennyei eledélhez, de ők elhagyják azt, nem fogadják az Ő szép intő beszédét, és így a lelkük eledelét saját kárhozataikra fordítják (Jn 15,23).

6. Vannak, akik ha másként nem is tudnak, de elméjükben gonoszt kívánnak az ő felebarátjuknak, szüleiknek, felsőbbiségüknek. Ez a Sátán munkája. Így a Sátánnak bennük való munkáját, amelyet Krisztus bennük elrontott, ismét felépítik, mely miatt a Sátánhoz kötve ma-

gukat, elfeledkeznek a Krisztus pásztorságáról (Jn 8,38; Mt 9,4).

7. Vannak, akik szemekkel más emberek háznépére éktelelenül tekintenek, más embernek marhájára kívánó szemekkel tekintenek. Ezáltal a halálnak fulánkja a szemeken keresztül hozzájuk visszaszáll, és így maguknak szánt szándékkal halált szereznek (Jer 9,21-22; 2Sám 11).

8. Vannak, akik házakat szereznek ezen a földön maguknak, de hamisan, másoknak bosszúságával, másoknak fáradságos munkájával. Ezáltal kirekesztik magukat amaz örökkévaló mennyei hajlékból, és így elfeledkeznek a Krisztus pásztorságáról.

Nos hát nincsenek-e olyanok, akik emberi erőbe vetik bizodalmukat? Nincsenek-e olyanok, akik hamisan ólálkodnak mások után, akik megszorítják magukban a Szent Lelket? Nincsenek-e, akik Isten szép intését figyelmen kívül hagyják, akik szívükben a felsőbbiségnek gonoszt kívánnak? Akik szemekkel tilalmas dolgot néznek, és akik házaknak építésével magukat az örökkévaló hajlékból kirekesztik? Vannak! Óh, bizonyára felette sokan vannak mind a gazdagok, mind a szegények között. Vannak hát ma is sokan akik elfeledkeznek arról, hogy nekik pásztoruk az Isten.

Nem azonnal feledkezel meg Isten pásztorságáról, ha véletlenül valamit véteni találsz Isten ellen. Feledékenység is lehet az, ha valamiben elmész Isten akarata mellett. Ha viszont akkor is szolgálsz Istennek, amikor valamiben vétkeztél, azt kérdezem ki nek szolgálsz akkor? Nem az Istennek! A Sátánnak kedveskedsz akkor. Ezért nézd meg magadat, hogy ilyen állapotban ki vagy.

1. Kétfelé szolgálsz, ezért kétős szívű ember vagy, és Isten téged állhatatlannak nevez minden utadban. (Jak 1,7-8)

2. Kétfelé sántikálsz, a mennyország és a pokol felé. Isten Lelke pedig azt mondja: „*Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek Őt; ha pedig Baál, kövessétek azt.*” (1Kir 18,21)

3. Mikor jót cselekszel két-három dologban, de vétkezel akár csak egy más dologban is, akkor kinek kedveskedsz? Részben Istennek, részben pedig a Sátánnak. Gondold csak meg, hogy ami az Istené, azzal kedveskedsz a Sátánnak - vajon igaz vagy-e a te Istenedhez? Nem, elfeledkeztél tehát az Istened pásztorságáról, mert „*senki sem szolgálhat két Úrnak.*” (Mát 6,24).

De mégis gondolkodj csak tovább:

1. Eszedbe jut-e akkor, amikor valamit vétkezel Isten ellen, hogy ez a te pásztorod azért a vétkedért „*megemésztő tűz*” teelleled (Zsid 12,29)? Ha nem jut eszedbe, akkor elfeledkeztél a te pásztorodról.

2. Amikor akár csak egyszer is bujálkodó szemekkel tekintesz valakire, eszedbe jut-e, hogy Isten azért a tekintetedért „*erős bosszúálló Isten, aki harmad és negyed íziglen*” azt a te vétkedet megbünteti (2Móz 20,5)? Ha nem jut eszedbe, akkor elfeledkeztél a te pásztorodról.

3. Mikor Isten az Ő Szentségének képét berajzolja a te lelkedbe az Ő Lelke által, azonban te földi, mulandó dolognak képét véssed be a te szívedbe, amellyel gyönyörködteted magadat, jut-e eszedbe, hogy Isten az égre és a földre esküszik, hogy tégedet ezért elveszt (5Móz 4,23)? Ha nem jut eszedbe, akkor elfeledkeztél a te pásztorodról.

Ki maradhat meg tehát Istennek pásztorsága alatt? Azt én nem tudom, mert ha te egy halálos métellyel megmételyezett juhodat kiveted a nyáj közül, Isten is kivet téged az Ő seregéből, ha egy vétkezzel megrútítod magad (1Sám

15,23). Miképpen te nem örömmel jársz azzal az emberrel, aki a Sátánnal társalkodik, ugyanúgy Isten is mikor látja, hogy a Sátánnal társalkodsz bűnt cselekedvén, nem jár teveled (1Sám 28,6). Miképpen te sem laksz omladozó házban, úgy Isten is, amikor látja, hogy a bűnre hanyatlottál, nem lakik tebenned (1Sám 28,15).

Mit kell hát cselekedned? Ezeket cselekedd:

1. Mikor elfelejtkezel Istentől, de valami módon mégis eszedbe jut, hogy Isten pásztora az Ő híveinek, azonnal tegyél fogadást Istennek, hogyha Ő veled lesz, akkor nem feledkezel el az Ő pásztorságáról, hanem lelki oltárt építesz a szívedben, hogy azon szüntelen tiszteljed és magasztaljad az Ő nevét. Így cselekedett Jákob. Ezért pedig: a) Mikor Istennek fogadást teszel, a te lelkiismereted serkentget téged, hogy mit fogadtál a te Istenednek. b) Így Istent magadhoz kötelezed, hogy bárhol jársz is, nem hagy el, hanem oltalmaz és őriz téged (1Móz 28,15). c) Mert így különrekeszted magadat a világnak bűnös fiaitól, és azok közül Isten is különválaszt magának az örök életre (Jn 15,19). d) Mert így szenteled magadat Istennek, és így Isten is megszentel téged testedben és lelkedben.

2. Ha valami okból egy kevés ideig el is feledkezel a te pásztorodról, arra figyelj, hogy ha ezért Isten téged megint akár a prédikáció közben, vagy egy szent ember beszélgetése által, vagy akár titkon való szóbeli gondolat által, azonnal térj meg a te fogadásodra, és emlékezz meg a te szívedben való oltárodra.

3. Ha Isten eszedbe juttatja, hogy az Ő pásztorságáról elfeledkeztél, azonnal egész házad népét vizsgálj meg, és intsd őket a következő dolgokra: a) Akinek elméjében valamilyen Isten elleni gondolkodást látsz, intsed, hogy tegye le

azt. b) Akiket látsz, hogy tisztátalanul élnek, fedd meg, hogy tiszta életre forduljanak. c) Akiknek látod, hogy beszédük, járásuk, magaviseletük Isten ellen van, fedd meg, hogy változtassák meg nyelvüket, járásukat, magaviseletüket Isten kedve szerint. d) Magad és házad népe minden fogyatkozását temesd el a földön, hogy azok soha többé meg ne rútítsanak.

Miért cselekedd ezeket?

1. Mert ezután, amikor vétkezel, Isten az Ő Szent Lelke által megint a bűnöd felől, és nem hagy a vétkekben (2Sám 12,9-11).

2. Isten megtisztít téged, és a szent életre való igyekezetre ébreszt fel (Tit 2,14).

3. Mert ha Isten el is fordul tőled, de ilyen állapotodban hozzád fordul, és az Ő oltalmazó szárnya alá vesz (Jer 3,22).

4. Ha te így eltemeted magad és házad népe vétkeit, Isten is eltemeti a te bűneidet és „*bűneidről soha örökké meg nem emlékezik*”. Így lesz, hogy a te pásztorodról el nem feledkezel, Isten sem feledkezik meg terólad, hanem pásztorod lesz végig, és bevisz az örökkévaló nyugalomba, ahol vég nélkül örvendesz a szent angyalokkal együtt. Ámen.

Keresztúri Pál

(1589/1594 - 1655?)

HETI SZOLGÁLATI ALKALMAINK GYÜLEKEZETEINKBEN

HELYSÉG	KAPCSOLAT	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT	VASÁRNAP
Balatonalmádi	Bagoly Gyula 06-30-269-8643		17:30 FB			16:30 IB 16:30 GYA	10:30 IT 16:00 FB (kéthetente)
Budapest	Sikó Mihály 06-1-322-9317		18:00 FB				10:30 IT 15:00 FB
Kaposszerdahely	Bencs Miklós 06-70-328-5471			18:00 FB			11:00 IT 16:00 FB
Miskolc	Szóke Imre 06-46-412-558			17:00 FB			10:30 IT
Brassó	Simon Szabolcs 0744-307-550			18:00 FB			12:00 IT
Csíksereda	Simon Szabolcs 0744-307-550				18:00 FB		
Erdőszentgyörgy	László Lehel 0723-630-793		17:00 FB	17:00 NB			10:00 IT 11:30 GYA 17:00 FB
Kézdivásárhely	Simon Szabolcs 0744-307-550			14:00 FB			
Kolozsvár	Szász Attila 0364-109-567				17:00 EV		10:00 IT 18:00 FB
Marosvásárhely	Molnár Sándor 0265-267-166			17:00 NIM 18:00 FB	15:00 GYA		9:30 KIT 11:00 IT 17:00 FB
Rava	László Lehel 0723-630-793						14:00 IT
Petrozsény	Zólya Csaba 0723-395-260			14:00 FB			
Sepsiszentgyörgy	Simon Szabolcs 0744-307-550		17:00 FB 18:00 FB				10:00 IT 15:00 GYA
Szamosújvár	Szász Attila 0723-368-408						14:30 IT (minden 2. héten)
Székelyudvarhely	Curcubet Gábor 0726-265566		19:00 FB		19:00 FO		10:00 IT 11:00 HIT 16:00 FB
Szováta	Kovács Ferenc 0722-573-019			17:00 FB			10:00 IT 11:30 GYA 17:00 FB
Parajd	Pál Tamás 0266-240-280	17:00 FB					10:00 IT 11:30 GYA 17:00 FB
Vulkán	Zólya Csaba 0723-395-260		17:00 FB				10:00 IT 15:00 GYA 17:00 FB
Beregszász	Lőrinc Bertalan 380-99-1770214		18:00 FB u	14:00 FB			10:00 IT
Búcsú	Demeter Géza 380-99-6063813					16:00 GYA	15:00 FB 17:00 FB
Gát	Gál István 380-99-5576333			17:00 FB			10:00 IT 11:30 GYA 11:30 IB
Izsnyéte	Lőrinc Bertalan 380-99-1770214	18:00 IB			19:00 FB		14:00 GYA 15:00 IT
Rafajna	Demeter Géza 380-99-6063813				18:00 FB		14:00 IT
Zápszony	Gál István 380-99-5576333			19:00 FB	16:00 FB		12:00 GYA 15:30 IT 16:00 GYA 16:30 IB

IT – istentisztelet, KIT – kórházi istentisztelet, FB – felnőtt bibliaóra, NB – női bibliaóra, IB – ifjúsági bibliaóra, FO – fórumbeszélgetés, HIT – hitvallás tanulmányozás, GYIT – gyerekistentisztelet, GYA – gyerekalkalom, EV – evangelizáció

FELHÍVÁS

Örömmel vesszük tudomásul, hogy lapunk tartalma sok hívő testvérünknek segít a lelki- és hitbeli növekedésben. Kérjük kedves olvasóinkat, hogy bizonyágtételeikkel, cikkeikkel és egyéb írásaikkal járuljanak hozzá, hogy lapunk gazdagabb és színvonalasabb lehessen. Szeretnénk tehát bátorítani mindenkit, hogy kapcsolódjon a lap szerkesztéséhez és – nem utolsó sorban – terjesztéséhez.

A Szerkesztő